

LATVIJAS
UNIVERSITĀTE
ANNO 1919

LATVIJAS UNIVERITĀTE

Humanitāro zinātņu fakultāte

Teātra un kino vēstures un teorijas katedra

DAILES TEĀTRA AKTIERA LAURA DZELZĪŠA
LOMAS TEĀTRĪ UN PUBLISKAIS TĒLS
(2014 -2016)

BAKALAURA DARBS

Autore: Ketija Beāte Garbačeva

Stud.apl. kg14020

Darba vadītāja: Prof. Silvija Radzobe

RĪGA 2017

DOKUMENTĀRĀ LAPA

Bakalaura darbs „Dailes teātra aktiera Laura Dzelzīša darbs teātrī un publiskais tēls (2014-2016)” izstrādāts LU Humanitāro zinātņu fakultātē.

Ar savu parakstu apliecinu, ka pētījums veikts patstāvīgi, izmantoti tikai tajā norādītie informācijas avoti un iesniegtā darba elektroniskā kopija atbilst izdrukai.

Autors: Ketija Beāte Garbačeva _____ /Paraksts un datums/

Rekomendēju darbu aizstāvēšanai: Prof. Silvija Radzobe _____

/Paraksts un datums/

Darbs iesniegts Humanitāro zinātņu fakultātē 05.06.2017.

Dekāna pilnvarotā persona: Lekt. Mārtiņš Laizāns _____

/paraksts/

Darbs aizstāvēts bakalaura gala pārbaudījuma komisijas sēdē 16.06.2017.

Protokola nr. _____

Komisijas sekretārs: Lekt. Mārtiņš Laizāns _____ /paraksts/

SATURS

Anotācija

Ievads

1. Laura Dzelziša biogrāfija un publiskais tēls	7.
1.1. Dzīve pirms teātra	7.
1.2. Teātra studijas pie Kārļa Auškāpa	10.
1.3. Aktiera radītai paštēls preses intervijās un citos masu medijos	12.
2. Piedalīšanās citos projektos	16.
2.1. Dalība televīzijas seriālos un pasākumos	16.
2.2. Aktiera dalība filmās	18.
2.3. Dalība seriālā „Viņas melo labāk”	21.
3. Laura Dzelziša darbība teātrī	23.
3.1. Lomas, kuras spēlējis Dailes teātrī	23.
3.1.2. Billija tēls izrādē „Kāds pārlaidās pār dzeguzes ligzdu”	26.
3.1.3. Vandala tēls izrādē „Izraidītie”	28.
3.1.4. Toma Sojera tēls izrādē „Toma Sojera piedzīvojumi”	31.
3.1.5. Soļonija tēls izrādē „Trīs māsas”	33.
3.2. Režisori, ar kuriem Lauris Dzelzītis sastrādājis	35.
4. Laura Dzelziša skatuviskā īpatnības un unikalitāte	38.
5. Secinājumi	42.
6. Izmantotās literatūras saraksts un avoti	44.

ANOTĀCIJA

Bakalaura darba mērķis ir izpētīt Dailes teātra aktiera Laura Dzelzīša darbību teātrī un ārpus tā, īpaši uzsverot pēdējos gadu, lai izdarītu secinājumus, kas veicinājis viņa karjeras augšupeju un profesionālā līmeņa uzlabošanos.

Darba pirmajā nodaļā tiks apskatīta aktiera biogrāfija un nonākšana pie teātra studijām, kā arī intervijās sniegtās atziņas un raksturots publiskais tēls, kādu Lauris Dzelzītis par sevi radījis.

Otrajā nodaļā tiks vērsta uzmanība uz profesionālo darbību, kas neattiecas uz teātrī, Laura Dzelzīša piedalīšanās seriālos, filmās, raidījumos un citos pasākumos.

Trešajā nodaļā tiks apskatīta aktiera darbība Dailes teātrī, minētas gan pilnīgi visas lomas, kuras Lauris Dzelzītis spēlējis savas karjeras laikā, galvenie režisori, ar ko sastrādājies un kurās izrādēs, pēdējo gadu veiksmīgāko lomu apskats.

Darba uzdevums ir raksturot Lauri Dzelzīti gan kā aktieri, gan kā personību, lai šo abu parādību kopumu sintezētu vienā – Laura Dzelzīša unikalitātes fenomenā.

Darba kopējais apjoms ir 45 lapaspuses un 27 avoti.

ANNOTATION

The purpose of bachelor is to reflect on the work of Lauris Dzelzitis in the theatre, and outside, paying more attention to the last years of his career, to find out what made him fame rise and what made him a professional.

In the first section of my work i will be reflecting on his biography, and how he got to theatre studies, as well as the way he portrayed himself in his interviews, the quotes he has given, and what kind of publice figure he has made himself out to be.

In the second section of my work i will be concentrating on the level of his professionalism, the movies and TV series he has participated in, and other aspects of his career outside of the theatre.

In the third section of my work i will be looking at Lauris Dzelzitis work at the „Dailes theatre” , I will be mentioning every single character he has ever been, the producers he has worked with, and the most sucessful plays he has participated in, in the last few years. The sole purpose of this work is to analyse Lauris Dzelzitis as an actor, as well as a publice figure and the person that he is, so that i can join into one – Lauris Dzelzitis unique phenomenality.

There are 45 pages and 27 references in the thesis.

IEVADS

Šī tēma tika izvēlēta personiskas intereses dēļ izpētīt konkrētā aktiera gan darbu teātrī, gan citus pašizpaušmes veidus. Temats ir aktuāls, jo Lauris Dzelzītis šobrīd ir sasniedzis augstāko profesionālo līmeni, un mērķis ir noskaidrot, kas ir veicinājis līmeņa augšupeju. Darbā tiks raksturota gan aktiera biogrāfija, nonākšana līdz teātrim, brīvā laika intereses, rakstura īpatnības, sastrādāšanās ar kolēģiem, lai, izvērtējot daudzpusīgu informāciju, varētu nonākt pie secinājumiem, kāpēc tieši pēdējos gados aktierim vērojama salīdzinoši strauja izaugsme. Tāpēc ir svarīgi novērtēt Lauri Dzelzīti ne tikai kā aktieri, bet arī kā personību, jo, pirmkārt, viņš ir cilvēks un tikai no tā izrietot – loma, ko iemieso.

Bakalaura darba uzdevumi ir – noskatīties šobrīd repertuārā esošās teātra izrādes, kurās aktieris spēlē, iepazīties ar dalību televīzijas seriālos, filmās un vadītajos pasākumos, apzināt aktiera biogrāfiju un iemeslus, kāpēc tik krasi tika mainīta profesija, iepazīties ar intervijām presē un citos masu medijos, intervēt citus, ar teātri saistītus cilvēkus un noskaidrot viņu viedokli, kas Lauri Dzelzīti padara unikālu, analizēt nozīmīgākās aktiera lomas Dailes teātrī, raksturot spēles veidu un lomu veidošanu, izdarīt secinājumus par to, kāpēc Lauris Dzelzītis no nenozīmīga masu skatu aktiera ir kļuvis par daudz ievērojamāku aktieri un kas to ir ietekmējis.

Darba pētāmā problēma ir noteikt, kādu daudzpusīgu faktoru kopums ietekmē aktiera profesionālā līmeņa paaugstināšanos.

1.Laura Dzelzīša biogrāfija un publiskais tēls

1.1 Dzīve pirms teātra

Lauris Dzelzītis ir dzimis 1978.gada 3.maijā Alojā. Laura māte izdarījusi pašnāvību, kad puisim bija vien 3 gadi. Tēvs apprecējās vēlreiz un lielu uzmanību abiem ar brāli neveltīja. - *Kas tad īsti tevi uzaudzināja? – Kaut kā paši augām. Kopā bijām pieci sīkie: mēs ar brāli, pamātes sīkie un viens pusbrālis.*¹ Pēc vairākām intervijām spriežot, aktieris savu bērnību neuzskata par saulainu un ļoti laimīgu, jo nācies augt bez vecāku mīlestības un uzmanības. 16 gadu vecumā Lauris no mājām Alojā aizgājis (un pēc daudziem gadiem tās atkal iegādājies), jo tēvs ar pamāti viņu no tām vienkārši izlikuši. Iestājies Cēsu 4.rodvidusskolā, kuru arī pabeidza un kļuva par diplomētu galdnieku, neilgu laiku strādājis Limbažu bērnu mūzikas skolā.

1998.gadā iestājies Dailes teātra 8.studijā, kuru beidzis 2002.gadā, vienlaicīgi iegūstot Latvijas Kultūras akadēmijas Humanitāro zinātņu bakalaura grādu mākslās.

² Par straujo profesijas maiņu Lauris Dzelzītis nedaudz stāsta Jāņa Skuteļa šovā „Pusnakts šovs septiņos”, kurs savu izvēli pamato ar diviem iemesliem: „1) Man bija tāds foršs meistars Smiltiņš, kas teica: „Dzelzīt, tu esi *foršs čalis*, bet šī nav tava īstā vieta,” 1) *Kojās* gulēju gultā, domāju, kur lai mācās tālāk, noteicošais bija – lai tur nebūtu ķīmijas un nekā saistīta ar matemātiku. Un iespējamie trīs varianti man tobrīd bija – jurisprudences, aktiermāksla, psiholoģija.”

Daudzus gadus Dzelzītis spēlējis masu skatos un nenozīmīgas piektā plāna lomas un arī saistībā ar šo viņam ir kāds stāsts. To viņš pastāstīja LR1 raidījumā „Monopols”. Dzelzītis: „Ja tev kādreiz liekas, ka viss ir slikti, paņem citu atskaite punktu šim gadījumam. Tāds man, piemēram, bija gadījums ar izrādi „Klondaika”, kuru uzskatu par vienu no savām trīs neveiksmēm. Man vajadzēja dublēt Arturu Skrastiņu, ielēkt lomā, es uzreiz sapratu, ka viss ir slikti jau pēc definīcijas un nekas labs tur nevar sanākt. Beigās tomēr režisors to saprot un *nomet* mani no lomas. Tajā brīdī biju šokā un galīgi izsists no sliedēm. Braucu pāri VEF tiltam, toreiz man bija tāds liels 190 Mercedes, jauns puika, asaras acīs. Domāju, vispār man tas teātris ir apnicis, viss ir slikti, man viņu nevajag. Un tad es tā sāku domāt, vispār tu esi

¹ Broka I. *Viens pats mājās*, žurnāls „Santa”, Rīga: 2015.gada aprīlis, 30.lpp

² Lauris Dzelzītis, <http://www.dailesteatris.lv/aktieris/237/> (Skat.15.05.2017.)

galdnieks pēc profesijas, strādā savā galdniecībā un vienā brīdī tev pasaka: „Tagad tu vari strādāt Dailes teātrī, nekas liels tev tur nebūs, bet kopā ar slavenībām, tur Rēzija (Kalniņa), tur Žagars, tur Ņesteris. Un tu vari arī ar viņiem runāt!” Un tajā brīdī es domāju – *eu*, bet priekš galdnieka - *zaebis* (krievu valodas vienkāršrunas vārds, kas apzīmē, ka ir ļoti labi.)”

Sākums Dailes teātrī nemaz nebija rožains, jo, beidzot Kultūras akadēmiju, Dzelzīti nemaz Dailes teātrī štatā nepieņēma. *Mani nepaņēma, Gintu Grāveli un Aldi Siliņu arī ne. Jo es biju huligāns, Gints bija dzērājs, bet Aldis bija psihs, bet paldies Džilim, ka pēc tam viņš tomēr par mani atcerējās un atrada pielietojumu izrādē „Trīs draugi – Hemingvejs, Selindžers, Bekets.” Tikai tagad saprotu, cik ļoti laba šī izrāde bija. Toreiz likās – nu, spēlēju, forši. Tagad jau zinu, ar kādiem, es atvainojos, dramaturģiskiem sūdiem dažreiz jāsaskaras. Toreiz es dabūju nomināciju kā gada labākais jaunais aktieris.*³

Tāpat viņš par sākumu stāsta citā intervijā, par sajūtām un iespējām tobrīd. *Sākums bija tāds. Jā, iestājos labi, bet man nebija ne jausmas, kas ir teātris, bradājos kā pa purvu, dzīve apkārt mutuļoja, ka nebija ne runas par misiju vai kaut kādu baigo ieinteresētību. Es biju ļoti tālu no tā visa. Un tad ienākšana teātrī pie Auškāpa. Ješkas loma izrādē „Īsa pamācība mīlēšanā” bija forša, sākums bija labs, un atceros, ka Džilis teica – džeki, viss ir forši, bet pēc tam mūs trīs teātrī nepaņēma.*⁴

Dzelzītis arī intervijās min, ka viņa pirms akadēmijas bijis kā „puika no ielas”, kuram katrs trešais vārds bija lamuvārds un arī problēmas visvieglāk varēja risināt kaujoties. Te viņš savēlķ paralēles ar kādu no savām lomām – Vandalu „Izredzētajos”. – *Skatoties izrādē „Izraidītie” ar tavu mīlāko lomu – Vandalu, domāju, ja tu savulaik no Alojās nebūtu nonācis Rīgā un Kultūras akadēmijā, iespējams, tagad būtu tāds Limbažu rajona Vandals. Lecīgs, parupjš, vienmēr iedzēris lauku puika ar labu sirdi. – Līdz akadēmijas laikiem biju tāds pats parupjš kā viņš – tas gan ir fakts. Tomēr gribētos cerēt, ka tik taisnvirziēna domāšana man nepiemīt.*⁵

Kā jau tika minēts, Lauris Dzelzītis no savām dzimtas mājām aizgāja 16 gadu vecumā, tomēr pēc daudziem gadiem viņš tās atkal nopircis, tādējādi iegūstot māju savā īpašumā. Vaicāts, kāpēc viņam tas vajadzīgs, viņš atbild, ka *vispār jau es zinu, kāpēc man māju vajadzēja. Jo man bija atņemta māju sajūta. Un, ja tu līdz 16 gadu*

³ Broka I. *Viens pats mājās*, žurnāls „Santa”, Rīga: 2015.gada aprīlis, 33.lpp

⁴ Doveika M., *Smilģa gars kā matērija*, Teātra vēstnesis, Rīga: 2016.gads, 3.numurs

⁵ Broka I. *Viens pats mājās*, žurnāls „Santa”, Rīga: 2015.gada aprīlis, 30.lpp

vecumam esi daudzījies pa laukiem, tevi vienmēr vilks uz laukiem. Man jau būtu pieticis arī ar savu istabu dzimtas mājās. Man būtu pieticis ar iespēju kā tādām lielām māksliniekam vecāku mājās un tad tur diennakti gulēt. Tad mosties, iedzert skābu kāpostu sulu, vēl pagulēt. Un visi apkārt klusiņām staigā, jo zina, ka māksliniekam tagad jāliek miers un jāļauj atpūsties. Jā, man tā gribētos. Bet man šādas vietas nebija. Tad es nolēmu sev šādu vietu uztaisīt. Un uztaisīt skaisti.⁶

⁶ Broka I. *Viens pats mājās*, žurnāls „Santa”, Rīga: 2015.gada aprīlis, 34.lpp

1.2. TEĀTRA STUDIJAS PIE KĀRĻA AUŠKĀPA

Lauris Dzelzītis ir mācījies Dailes teātra 8.studijā, kopā ar tādiem cilvēkiem, kas tagad pazīstami kā aktieri- Lauris Subatnieks, Intars Rešetins, Gints Grāvelis, Sarmīte Rubule, Aija Dzērve, Aldis Siliņš, Āris Rozentāls un citiem. Studija Kultūras akadēmiju absolvēja 2003.gadā. 8. Dailes teātra studiju skoloja kursa vadītājs Kārlis Auškāps, pedagogi – Mihails Gruzdovs, Lidija Pupure, Juris Strenga, Indra Burkovska un citi. Dailes teātrī viņi ienāca jau studiju laikā Raimonda Paula un Guntara Rača mūziklā „Leģenda par Zaļo Jumpravu”, sekoja diplomdarbu izrādes „Ar savu sirdi delnā” ar Aleksandra Čaka dzeju, Tenesija Viljamsa „Orfejs nokāpj pazemē” un Antona Čehova „Mežainis”.⁷

Dailes teātra piektajā studijā mācījies Kārlis Aukšāps, tās vadītāji bijuši Arnolds Liniņš un Aina Matīsa, tajā mācījušies tādi aktieri kā Elita Krastiņa un Romualds Ancāns. *Piektā studija teātrī ienāca ar diplomdarbu „Pēdējā barjera”(1974), viņi sevi pieteic ar to, kas līdz laikmetam mainās katrā paaudzē, katrā teātra attīstības lokā. Ar patiesības izjūtu, skatuves dzīves īstumu jebkurā, arī visnosacītākajā žanrā.*⁸

Auškāps iestudējis režijas gan Dailes teātrī, gan strādājis tur kā režisora asistents, kā arī pats spēlējis lomas Dailes teātrī. Režisējis arī citos teātros: VEF k/p bērnu teātrī, Valsts leļļu teātrī, Muzikālajā teātrī 7, Norčepingas pilsētas teātrī (Zviedrijā), Pori pilsētas teātrī (Somijā), Radioteātrī, filmējies kino un piedalījies citos pasākumos.

*K.Auškāps tur godā spēli kā visdrošāko līdzekli skatītāja līdzdomas iekustināšanai. „Spēlēt teātri tā, it kā tas nebūtu teātris...” Bieži atkārtota režisora tēze. Tātad – spēlēt.*⁹ Minot režijas īpatnības, „rokrakstu” un lietas, kas Auškāpu atšķir no citiem režisoriem viņš ar aktieriem dodas iekšā pašizziņas noslēpumos, eksistenciālajās problēmās, pārlūkojot humānisma rezerves un indivīda garīgās aizsardzības, pretestības spējas. Viņā nav uzbrūkošas aktivitātes, viņš vēlas savu

⁷ Preilenīte, <http://www.dailesteatris.lv/izrade/267/preilenite> (Skat.16.05.2017)

⁸ Dzene L. Latvijas režija (1944.-1990.). Galvenās tendences un personība., Teātra režija Baltijā, Rīga: 2006., 191.lpp

⁹ Dzene L. Latvijas režija (1944.-1990.). Galvenās tendences un personība., Teātra režija Baltijā, Rīga: 2006., 200.lpp

*cilvēku iepazīt, saprast un arī mierināt.*¹⁰

2013.gadā 8.studija atkal apvienojās un Kārļa Auškāpa virsvadībā iestudēja izrādi „Preilenīte”, jo bija pagājuši 10 gadi, kopš aktieri pabeidza Kultūras akadēmiju. Jukuma Paleviča „Preilenīte” ir joku luga. *Komēdijas tapšanas laiks varētu būt 19.gadsimta 90.gadi, bet pirmo reizi luga iestudēta Jaunajā latviešu teātrī 1903.gadā. Nesmukā, slinkā meita pret smuko, čaklo pameitu, neīstais un īstais precinieks – tas ir sens un jocīgs stāsts par cilvēku vājībām un tikumiem.*¹¹

*Visprecīzāk un ar gaumi savā pozitīvā varoņa lomā nospēlē Intars Rešetins, ar lielisku humora izjūtu atdzīvinādam parasti visgarlaicīgāk varoni. Aijas Dzērves čaklā un labā pameita Ance piemīlīgi un neticīgi božas un ar temperamentīgu dejas soli iekrāso netipiskāku vaibstu tradicionāli pareizajā varonē. Sarmīte Rubule negatīvo varoni Karlīni apvelta ar kaislīgas lubu romāna lasītājas vaibstiem, un viņas trakā vēlme izdzīvot pēc romānu paraugiem reizēm ir pat sirsnīgi aizkustinoša. Aldis Siliņš blandoņa Vēža lomā ir lokans un neīstā precinieka vaigs gluži vai spīd no viltības vai blēdīguma. Laura Subatnieka krodziniēks Vāvere aprobežotā tēva lomā ir vienveidīgāks un monotonāks. Travestī lomā iejutušies Gints Grāvelis un Lauris Dzelzītis. Grāvelis krodziniēka sievas Trīnes tēlā ir neuzspēlēti sievišķīgs, klusinātāks un neuzkrītošāks, bet arī smalkāks un precīzāks – reaģējot uz partneru darbību un vārdiem. Dzelzītis precinātājas Kalna Dārtas lomā vairāk nodarbojas ar tīšu skatītāju smēdināšanu un trikiem, viņa Dārta ir vīrišķis brunčos. 8.studijai piepulcējies Ā.Rozentāls krogus puiša lomā. Izrāde ir kā kursa ballīte – dauzonīga un reizēm paskaļa. Vieglprātīga kā noskaņojums vasaras sākumā.*¹²

¹⁰ Dzene L. Latvijas režija (1944.-1990.). Galvenās tendences un personība., Teātra režija Baltijā, Rīga: 2006., 200.lpp

¹¹ Preilenīte, <http://www.daillesteatris.lv/izrade/267/preilenite#news0>

¹² Gulbe M. Recenzija - Dailes teātra „Preilenīte” atslēgas vārdi ir „naivisms” un „parodija”, <http://www.daillesteatris.lv/izrade/267/preilenite#news0> (Skat.17.05.2017)

1.3. Intervijas presē un citos masu medijos

Lauris Dzelzītis reizi pa reizei sniedz arī intervijas presē, kurās sniedz atbildes uz jautājumiem pārsvarā par darbu teātrī, kino lomām un nedaudz arī par savu privāto dzīvi. Kādā no viņa intervijām tika piebilsts, ka patiesībā viņš par sevi ir radījis diezgan miermīlīga cilvēka publisko tēlu. Dažas no intervijām tiks apskatītas un iztirzātas galvenās atziņas, ko aktieris sniedz.

2014.gada 25.novembrī Lauris Dzelzītis piedalījās Artusa Kaimiņa interneta raidījumā „Suņu būda”, ko publicē portālā „Youtube”. Šis raidījums nav uzskatāms par oficiālu, taču kāda noteikta sabiedrības daļa to bija iecienījusi vairāku iemeslu dēļ. Artuss Kaimiņš ir ļoti spilgta personība, kas ar savu provokatīvo uzvedību, pārgalvīgo drosmi, ka brīžiem vairāk atgādina bezkaunību, piesaista uzmanību. Viņš regulāri aicināja pie sevis sabiedrībā pazīstamus cilvēkus, lai uzdotu tiem provocējošus jautājumus. Raidījumu ar Lauri Dzelzīti nevarētu uzskatīt par izteikti informējošu un ar vērtīgu informāciju bagātu, jo galvenokārt tiek runāts par tādiem jautājumiem, kas skar politiskus procesus, Kaimiņš apspriež to, kuram no politiķiem pieder kāds konkrēts masu medijs, par to, cik politiķi ir nopirkti un kopumā par to, cik viss ir slikti. Lauris Dzelzītis pielāgojas sarunai un gala beigās tā tomēr noslēdzas uz vairāk vai mazāk pozitīvas nots.

Par nedaudz gaumīgāku un visādi citādi baudāmāku uzskatāms Jāņa Skuteļa „Pusnakts šovs septiņos”, kas arī tiek publicēts interneta vietnē „Youtube”. Šī intervija publicēta 2016.gada 15.oktobrī. Šim raidījumam ir izteikti izklaidējoša nots un tas var lepoties ar gaumīgu humoru. Dzelzītis raidījumā nedaudz pastāstīja par vienu no savām nesenajām kino lomām filmā, kas vēl top – „Nameja gredzens”. Tā ir Latvijas spēlfilma, kuras režisors ir Aigars Grauba. Galvenais stāsta motīvs ir par Zemgales ķēniņu Nameju un viņa vadītajām zemgaļu brīvības cīņām pret krustnešiem. Pirmizrāde paredzēta šī gada 11.vai 18.novembrī. Filmā spēlē daudzi latviešu aktieri – Arturs Skrastiņš, Dainis Grūbe, Ivo Martinsons, Gints Andžāns, Andris Keišs un citi. Dzelzīša attēlotais varonis – Sāremā salas pamatiedzīvotājs Lemme. Vēl šajā intervijā viņš atklāj, ka patiesībā nemaz neskatās ne filmas, ne seriālus, kur pats filmējies, tā, piemēram, no seriāla „Viņas melo labāk” redzējis vien pirmo sēriju. Sarunai turpinoties, viņi pieskaras tēmai par izrādi „Toma Soijera piedzīvojumi” un par bērnu izrādēm vispār. Lauris Dzelzītis atklāj, ka spēlēt bērniem

ir ļoti liela atbildība, jo iespējams, šī ir viņu pirmā reize teātrī, kas tā jau bērnus rada skeptisku, slikts pirmais iespaids var radīt nepatiku pret teātri un visu mūžu. Vēl tika apspriests kāds ļoti amizants gadījums saistībā ar 2008.gada Spēlmaņu nakti, kad Dzelzītis kapa uz skatuves pasniegt balvu Kristīnei Vītoliņai ar ūdenslīdēju brillēm un diezgan komisku gaitu un runu. Sarunai ritot uz beigām, tika parādīts video ar kādu komisku eksperimentu, kas izraisīja smieklus gan Laurim Dzelzītim, gan apkārtējiem. Ēriks Palkavnieks bija devies uz Dailes teātra izrādi „Toma Soijera piedzīvojumi”, kur Dzelzītis spēlē galveno lomu, lai intervētu bērnus starpbrīdī. Komisma elements slēpās faktā, ka bērniem tika uzdoti ļoti sarežģīti jautājumi viņu vecumam, kurus viņi vienkārši vēl nespēj saprast. Piemēram, „Kā tu vērtē scenogrāfa darbu izrādē?” un citi. Gala rezultāts sanāca smieklīgs, jo bērni arī visā nopietnība centās uz jautājumiem atbildēt un atbildes pārsvarā bija gana nelōģiskas.

Intervija Latvijas Radio 1 raidījumā „Monopols”, ko vada Arita Grīnberga, izceļas ar visdaudzveidīgāko un visvērtīgāko informāciju par Lauri Dzelzīti. Tā publicēta 2015.gada 23.janvārī. Šeit Dzelzītis pastāsta par savu lolojumu, lauku māju Alojā, kas uzcelta 2 gadus, taču loģiski, ka ne paša rokā, aktieris tā parēķināja, ka gadā viņam izdevies saskaitīt 12 brīvas dienas. Tā ir kubiskas formas un melnā krāsā. Melnā krāsa nav izvēlēta nejauši, tā, pēc Dzelzīša lomām „cilvēku savāc kopā”, it sevišķi grūtos dzīves brīžos. Aktieris pie mājas sastādījis arī augļu koku dārzu. Šajā mājā neesot nejaušību, arī atrašanās vieta – no mājas uz visām pusēm redzami kritumi uz leju. Jāpiemin arī Laura nopietnā aizraušanās ar automašīnām un tās viņam ir piecas: ķiršu krāsas BMW e30 kabriolets, ar ko gan Lauris brauc tikai pavasara un vasaras sezonā, Dzelzītis piemin, ka „džentelmenim kabrioletam ir jābūt”, 1974.gada V 115 Mercedes, par kuru viņš saka: „Šis auto ir kā mamma visiem, tā ir mamma visiem. Tai ir mašīnas pareizā, klasiskā forma, tai ir arī vārds – Matilde”, Mk2 Golf (jeb *otrais golfiņš*) – lieliski noder laukos, lai, piemēram, aizvestu cementa maisu vai vakarā aizbrauktu uz ezeru nopeldēties, kā savu ērto ikdienas mašīnu aktieris min 607 Peugeot, kas ir liela, ērta un tajā ir viss, kas ikdienā vajadzīgs, un kā pēdējā tiek minēta SLC Mercedes coupe. Lai gan mašīnas ir viņa aizraušanās, pats tās neremontē, gan laika trūkuma dēļ, gan tāpēc, ka zina cilvēkus, kas vienkārši prot labāk.

Vēl šajā intervijā tiek atklāts, ka Laura Dzelzīša vien no brīvā laika mīļākajām nodarbēm ir filmu skatīšanās. Bijis laiks, kad katru dienu tikušas noskatītas viena vai pat divas filmas. Šobrīd gan laika tik daudz neesot, tomēr ieradumus aktieris cenšas nelauzt. Tāpat maksimāli viņš cenšas klausīties mūziku un dara to gandrīz visur –

mašīnā, mājās. Tāpat pēdējos gados aizrāvies ar loka šaušanu un var lepoties ar savu paša taisītu personalizētu loku. Loka šaušanas moto nedaudz sakrīt ar Laura dzīves moto „klusī, spēcīgi, nāvējoši”.

Vēl noteikti jāpiemin Laura Dzelzīša intervija – saruna ar Maiju Doveiku žurnālā „Teātra Vēstnesis” – 2016.gada 3.numurs. Abi aktieri min, ka studiju laikā neticētu, ka šī saruna būtu iespējama, jo abi „pārstāvējuši pretējās nometnes” – Alojās galdnieks – karatists un Tukuma princese uz zirņa. Taču, redzējuši viens otru augam, nu uztur draudzīgas attiecības. Šī saruna ir īpaša ar to, ka tā kā izdota tieši ar teātri saistītā izdevumā, iekļauj sevī tēmas, kas skar gandrīz tikai un vienīgi teātri. Tā, piemēram, sarunai ievirzoties par teātra tehnikām, Dzelzītis piemin, ka līdz šim vērā ņemamais aktier tehnikas pamats ir Staņislavskis, bet, ja pašam vajadzētu veidot grāmatu par aktiermeistarību, zina, kādas nodaļas tur iekļautu. *Tur būtu ļoti daudz sadaļu. Piemēram, ar kādu seju jāklaušās režisors. Jo reti kuram tieši tajā brīdī tas interesē. Tu dzīvo savā pasaulē, bet tavai mīmikai ir jāliecina, ka esi ļoti ieinteresēts, ko režisors stāsta. Savukārt, ja runā par režisoriem, tur būs vairāki taktiski gājieni, kā izturēties pret jaunu režisoru. Cilvēks ienāk teātrī, sāk studēt pirmās izrādes un viņam pretī ir rūdītu aktieru pulciņš. Režisors, piemēram, azartiski stāsta par izrādes vēstījumu, ieceri, kāpēc tieši šajā laikā šo darbu vajadzētu, bet tu stāvi līdzās saviem atbalstītājiem ar pārinteresētu seju. Uzdevums ir izsist režisoru no līdzsvara.*¹³ Tāpat Lauris Dzelzītis izsaka ar ironiju savu viedokli par shēmu, kas raksturotu talantīga aktiera spēju shēmu, kurai būtu jāīstenojas. *Tā arī ir grāmatas sadaļa: kas tev ir jāpārvalda. Iedomājies lapu, sadalītu piecās horizontālās ailēs: tev ir jāvar runāt dažādās intonācijās – augstāk, zemāk, ātrāk, lēnāk. Tad tev ir jāspēj kustēties: ātrāk, lēnāk, baigi vicinot rokas, turot gar sāniem, lēkāt. Tālāk – emocijas. Tu vari raudāt, smieties, pārdzīvot, būt dusmīgs, pilna emociju gamma. Un tad vēl viena aile būtu: saspēle ar skatītāju, kas arī var būt dažāda. Un tad visas šīs ailes sadali vēl smalkāk rutiņās. Un, ja vari izvēlēties jebkuru seju, jebkuru pārdzīvojumu un jebkuru kustību, tu esi ģeniāls aktieris.*¹⁴

Tāpat Lauris Dzelzītis ir sniedzis interviju sievietēm žurnālā „Santa” 2015.gada aprīļa numurā. Šī intervija atkal ir nedaudz savādāka kā citas, jo skar nedaudz citas tēmas – attiecības ar sievietēm, eksistenciāli jautājumi, bērnība un jaunība, tomēr,

¹³ Doveika M., *Smilģa gars kā matērija*, Teātra Vēstnesis, Rīga: 2016.gads, 3.numurs

¹⁴ Doveika M., *Smilģa gars kā matērija*, Teātra Vēstnesis, Rīga: 2016.gads, 3.numurs

protams, nav iztikts arī bez jautājumiem par teātri, tomēr tie vairāk vai mazāk dublējas ar citām publiski izteiktām atziņām.

2. Piedalīšanās citos projektos

2.1. Dalība televīzijas seriālos un pasākumos

Lai gan Lauris Dzelzītis galvenokārt ir aktieris un viņa pamatdarbs ir Dailes teātrī, reizi pa reizei viņš piedalās arī cita veida pasākumos, taču par milzu aktivitāti ārpus teātra to nevarētu nosaukt. 2016.gada augustā tika izveidots jauns raidījums „Kas karsts?”, ko rādīja kanālā 360TV. To vadīja Lauris Dzelzītis kopā ar Kristīni Komarovsku. Raidījums bija izteikti izklaidējošs un aptvēra tēmas par to, ko sabiedrībā populāri cilvēki publicē sociālajos tīklos, ko viņi ēd, velk mugurā un ar ko nodarbojas brīvajā laikā. Lai gan raidījumu filmē un internetā rāda joprojām, Lauris Dzelzītis to vairs nevada.

2009.gadā piedalījies savdabīgā izrādē „Pastaiga ar dinozauriem”. *Izrāde nav nekādi sadomāti pekstiņi, bet gan izklaidējošs un zinātniski informatīvs 96 minūšu (ar pauzi) ceļojums laikā: var uzzināt gan par dinozauriem, gan planētas evolūciju un skatīties cīņiņā, kā dinozauri augēdāji atvairā par viņiem krietni veiklākos plēsoņas. Izrāde veidota, pamatojoties uz BBC dokumentālo seriālu Walking with Dinosaurs. Pirmā sērija kanālā BBC1 parādīta 1999.gada oktobrī. Ideja par dinozauru "atdzīvināšanu" radās 1996.gadā.¹⁵ Laura Dzelzīša loma šajā performancē ir sekojoša – viņš runā šo dinozauru balsīs. Kopā ar kolēģi Gundaru Silakaktiņu viņi piedalījūsos mēģinājumos Londonā. Pats Lauri par šo pasākumu izsakās šādi: „Tas ir kas ļoti īpašs. To vajag redzēt. Komanda darbojas ļoti profesionāli un pozitīvi. Tā spēj iedzīvināt pat kārtējo bezpersonisko halli, kurā ierodas. Skan rokenrols, pašiem ir savs pavārs. Rodas sajūta, ka viņi nodarbojas ar kaut ko skaistu.”*

Lauris Dzelzītis spēlējis arī latviešu seriālā „Bitīt’ matos”, kurā atveidojis izvadītāju Ilmāru. Seriālā bija attiecībās ar Faniju (Lelde Dreimane). Strādāja par izvadītāju bērēs apbedīšanas birojā, kas bija apvienots vienā vietā ar skaistumkopšanas salonu – frizētavu. Tas ir latviešu komēdijseriāls, kurā darbība notiek ap komiskajiem notikumiem, kas radušies tādu divu krasi atšķirīgu iestāžu apvienojumā.

Vēl jāpiemin Dzelzīša dalība kādā no seriāla „Ēnu spēles” sērijām. Šis seriāls bija ar it kā vienotu sižeta līniju, taču katra gandrīz stundu garā sērija ietvēra kādu

¹⁵ Alberte I., Reptiļi, kuri apsteidza Madonnu, <https://www.diena.lv/raksts/pasaule/krievija/reptili-kuri-apsteidza-madonnu-702511> (Skat. 15.05.2017)

vienu notikumu, kuru izmeklē detektīvi un šis notikums arī ir centrālais. Vienā no šādām sērijām viņš spēlēja – bokseri, kas cenšas pavadināt detektīvi Gabrielu, tomēr, kad sieviete nav ar mieru pakļauties vīrietim, viņš cenšas to nogalināt. Šim tēlam raksturīga noslēpumaina noziedznieka iezīmes, kas, ja vajadzēs, nemanot „aptīs ap pirkstu” jebkuru. Kā īpašs fakts šajā sakarā minams tas, ka šī aina filmēta Dzelzīša paša personīgajā dzīvoklī un nav iztikts arī bez asa sižeta filmas cienīgiem elementiem – aktieris šāvis ar ieroci. Šo seriālu gribētos salīdzināt ar vācu kulta seriālu „Kobra”, kur spriedzes elementu netrūkst.

Lauris Dzelzītis spēlējis arī latviešu seriālā „Neprāta cena”, kur atveidojis Mārtiņu. Šis seriāls tika filmēts no 2006. līdz 2009.gadam, pēc tam to nomainot latviešu kulta seriālam „Ugunsgrēks”. Notikumi „Neprāta cenā” grozījās ap kādu viesnīcu vārdā nenosauktā Latvijas pilsētā. „Ugunsgrēkā” sižeta līnija tika turpināta un attēlots, kas notiek pēc šīs pašas viesnīcas nodegšanas un restaurācijas.

2.2 Aktiera piedalīšanās filmās

2003.gadā tika uzņemta Jāņa Streiča filma „Rudens rozes”, kurā Lauri Dzelzītis atveido nelielu lomu – students Kramiņš. Filma ir pusotru stundu gara. Tajā piedalās arī citi Latvijā populāri aktieri – Juris Žagars (Francis), Akvelīna Līvmane (Astra), Romualds Ancāns (Vītols), Maija Doveika (Rita), Baiba Kranāte (Ada), Ģirts Krūmiņš (Kurgis), Varis Vētra (Dubžinskis), Ģirts Ķesteris (Zilbergs). Filma nav ieguvusi plašu popularitāti un to nevarētu nosaukt par izcilu mākslas darbu. Tās īpatnību rada tas, ka priekš 2003.gada tajā izmantoti izteikti „moderni” simboli - lietas, kas šajā laikā nebija ierastas sabiedrībā – portatīvais dators, populāri un dārgu zīmolu alkohols, tieši pārnesti vārdi no angļu valodas, izteikti stilizēts interjers, frizūras un apģērbs. Tas izmantots, lai filmā attēloto sabiedrību parādītu maksimāli modernu.

Īsumā filmas sižets – *reiz uzņēmējs Uldis Vītols bija neprātīgi iemīlējies savā sievā Astrā, taču nu, pēc 25 gadu kopdzīves, šķiet, ka abus saista vien mīlās meitas Ritas laime un panākumi. Kādā saulainā vasaras rītā meita mammai atklāj, ka ir iemīlējusies. Vai laimīgais ir uzņēmējs Zilbergs vai students Kramiņš, vai varbūt kāds cits? To meitene mātei nestāsta. Pilnīgi negaidīti Astrai vīrs uzaicina paciemoties savu un sievas bijušo kolēģi, tagadējo Latvijas armijas pulkvežleitnantu Franci, kas sava atvaļinājuma laikā vēlas veidot izdzīvošanas nometni jauniešiem. Vītols lūdz Franci, kā cilvēku no malas, parunāt ar Astru par iespējamu laulības šķiršanu. Francis lūgumu īsteno no citas puses – atklāj Astrai, ka viņa ir tā mūža lielākā mīlestība. Astra to intuitīvi zinājusi jau sen, taču Franča atzīšanās liek ieraudzīt šoferīti pavisam citā gaismā. Nu, Astrai jāpieņem lēmums – saglabāt ģimeni vai doties līdz Francim. Astra Vītola ir mājsaimniece un sabiedriskajā dzīve nepiedalās. Uldis Vītols – uzņēmējs. Nonācis īslaicīgā naudas trūkumā, jo nav sponsorējis pareizo partiju. Viņam ir mīlākā. Rita Vītola, abu meita, ir studente, iemīlējusies. Francis – pulkvežleitnants, kādreizējais Vītolu un Selmi (Imbija Strenga) kolēģis, visu mūžu mīlējis Astru. Selmi – Vītolu ģimenes mājkalpotāja, kādreizējā Astras priekšniece, mīl Vītolu ģimeni kā savējo. Ada ir sabiedrības dāma, Astras māsiņa, kā arī Kurgā mūza. Kurgis – mākslinieks, kas piedalās starptautiskos projektos. Zilbergs*

– uzņēmējs, kas pievērš uzmanību Ritai.¹⁶

Laura Dzelzīša atveidotais Kramiņš ir jauns, atraktīvs puisis, kas studē kopā ar Vītolu meitu Ritu. Ļoti meitenē iemīlējies, taču viņa pret to ir vienaldzīga. Filma gan noslēdzas ar divdomīgu epizodi, kas ļauj nojaust, ka starp abiem jauniešiem tomēr ir izveidojušās simpātijas, lai gan filmas gaitā Rita vairākas reizes atkārtoja, ka Kramiņš viņai neinteresē. Gan Maijai Doveikai, gan Laurim Dzelzītim šīs ir vienas no pirmajām lomām, tāpēc abi tēli nav pārāk veiksmīgi izspēlēti, taču to var skaidrot ar karjeras sākuma gadiem un nepietiekošu pieredzi. Doveikas Rita ir naiva, visu laiku par kaut ko pārsteigta un šķietami jaunāka par savu varoni. Dzelzīša Kramiņš ir izteikti teatrāls tēls, kas ar pompoziem izgājieniem mēģina sev pievērst uzmanību.

Vēl jāpiemin Laura Dzelzīša piedalīšanās Krievijas četru sēriju seriālā „Aizmirstais”, kas tika filmēts 2011.gadā. Latviešu skatītājiem šis seriāls nebija svešs, jo tajā bez Laura Dzelzīša piedalījās arī citi pazīstami aktieri – Uldis Anže, Ivars Kalniņš, Jānis Paukštello, Gundars Āboliņš, Vilis Daudziņš, Ainārs Ančevskis, Gints Grāvelis, Marija Bērziņa, Indra Burkovska un citi.

Īss seriāla sižeta izklāsts - *1949. gads. Bijušais frontinieks un izmeklētājs Sergejs Gastevs, sastopoties ar viņam neierasto funkcionāru savstarpējas negodprātīgas izlīdzēšanas problēmu, attālinās no izmeklēšanas darbībām. Centieni atjaunot taisnību viņam gandrīz beidzas ar nokļūšanu aiz restēm. Gastevs nolemj ierobežot savu nodarbi tikai ar romiešu tiesību pasniegšanu neliela apgabala centra universitātē. Arī Sergeja personīgajā dzīvē viss nav vienkārši: attiecības ar pilsētas komjauniešu līderi nākas rūpīgi slēpt...*

Pēkšņi pilsētu satricina virkne pārdrošu noziegumu. Milicijas centieni nokļūt noziedzniekiem uz pēdām ir nesekmīgi, tāpēc pilsētas vadība nolemj izveidot štābu, kuram dot neierobežotas pilnvaras cīņai ar bandītismu. Tajā tiek iesaistīts arī kādreiz talantīgais izmeklētājs Gastevs. Cenšoties atklāt vienu noziegumu, izmeklētāji neviļus nonāk uz pēdām finanšu afērai, kas saistīta ar Staļina 70-gadi. Gastevam rodas aizdomas, ka noziegumā iesaistīta arī viņa mīļotā sieviete... Jo rūpīgāk izmeklētājs iedziļinās lietā, jo skaidrāks kļūst, ka tās pavedieni ved uz pašu funkcionāru augšgalu. Pār seriāla varoņiem sāk gult nāves briesmu ēna.¹⁷ Laurim Dzelzītim uzticēta milīča

¹⁶ Jaunākā Streiča filma „Rudens rozes” sasniedz ekrānus, http://www.tvnet.lv/izklaide/kulturas_un_izklaides_notikumi/44927-jaunaka_streica_filma_rudens_rozes_sasniedz_kino_ekranus (Skat. 15.05.2017)

¹⁷ Ivars Kalniņš un Lauris Dzelzītis filmējas Krievijas seriālā, <http://www.easyget.lv/kultura/read/49025/> (Skat.16.05.2017.)

loma un viņš pats par to izsakās īsi: „Ir interesanti darboties šajā projektā. Ar krievu valodu man nav problēmu, taču es domāju, ka beigās manu tekstu kāds dublēs, lai nedzirdētu savādo akcentu.”

2.3. Dalība seriālā „Viņas melo labāk”

„Viņas melo labāk” ir latviešu televīzijas seriāls, kas tiek pārraidīts kanāla TV3. Seriāla pirmā sērija tika pārraidīta 2013.gada 1.jūnijā. Šogad tiek izrādīta piektā sezona. Seriāls ir tapis Latvijā, taču lielākā daļa radošās komandas ir no Lietuvas. Filmēšana, kā arī darbība seriālā, norit Latvijā, Rīgā. Seriāla pirmsākumi meklējami Lietuvā, režisors to vispirms filmējis Lietuvā (filmēšana norit joprojām), bet ar pāris gadu nobīdi šis projekts realizēts arī Latvijā, izmantojot to pašu scenāriju. Seriālā spēlē daudz Latvijā populāri aktieri, piemēram, Gints Andžāns, Agnese Zeltiņa, Karina Tatarinova, Evija Skulte, Ērika Eglija, Andris Bulis, Lauris Subatnieks un citi. Galvenās sižeta līnijas vijas caur vairāku sieviešu draudzību (sākumā četru, šobrīd trīs) un ar viņu dzīvē saistītiem notikumiem, kas ietver darbu, hobijus, attiecības ar vīriešiem un vienkārši sadzīvi. Seriāls Latvijā ir ļoti populārs, kaut to izrāda tikai vasaras sezonā. Tā fenomenu varētu skaidrot ar to, ka viss ir izteikti mūsdienīgs un laikam līdz ejošs. Sieviešu dzīve ir it kā pietuvināta dzīvei – ar visām problēmām un ikdienišķajām raizēm, taču tajā ir arī vieglums un glamūrs. Šādu sajūtu raisa dārgās automašīnas, modernais apģērbs un apavi, viss vizuālais tēls kopumā, tas, ka ainas tiek filmētas pazīstamās vietās Rīgā un reizēm visā Latvijā. Vietu dažādošana paspilgtina realitātes sajūtu.

Laura Dzelzīša atveidotais tēls – Arvis ir seriālā jau visas četras līdzšinēji izradītās sezonas. Pirmajā sezonā viņa sižeta līnija bija saistīta ar to, ka viņi ar savu labāko draugu Māri (Andri Bulis) nodarbojas ar dažādiem apšaubāmiem biznesa darījumiem, kuros apgrozās lielas naudas summas. Viņi bija seriāla „sliktie puisi” . Arvim veidojās attiecības ar Initas Sondores atveidoto Kristīni. Šis laiks Arvim sakrita ar nopietnu strīdu ar Māri par naudu, kura un daudzu citu nelaimīgu sakritību rezultātā attiecības ar Kristīni izjuka un Arvis palika viens un naidā ar savu bijušo labāko draugu – Māri. Ne tikai strīds bija tam cēlonis, Māris arī sašāva savu bijušo labāko draugu, kā rezultātā Arvis cīnījās par dzīvību un nāvi, taču gala rezultātā viss beidzās laimīgi. 3.sezonā Arvis beidzot satika meiteni, ar kuru vēlējās veidot attiecības – Anetes Krasovskas atveidoto Mariju. Attiecības veidot nebija viegli, jo Marijas dzīvesveids iekļāva zagšanu un mūžīgo iekulšanos citās nepatikšanās, Marija bija zaudējusi māti (arī viņas mātes dzīves sižeta līnija tika izspēlēta seriālā, to atveidoja Maija Doveika). Taču turpinājums bija veiksmīgs – abi varoņi lēnām atbrīvojās no saviem pagātnes ieradumiem un kļuva par pāri. Marija pārstāja dzīvot spurainas, ar

visu pasauli neapmierinātas meitenes dzīvi un pārcēlās dzīvot pie Arvja. Viņš uzsāka pelnīt nekustamo īpašumu jomā, taču ne vienmēr šis bizness bija viegls, jo dažādu ne līdz galam likumīgu mahināciju dēļ Arvis atkal tika sašauts, taču viss beidzās veiksmīgi. Pa vidu šim stāstam vēl atklājās, ka Marija patiesībā ir Arvja agrākā labākā drauga meita, ko neviens no viņiem nezināja. Šis pavediens padarīja sarežģītāku visu trīs personāžu attiecības. Marija un Arvis gatavojas kāzām.

Saistībā ar šo seriālu tika uzrunāta aktrise Anete Krasovska – jaunā aktrise, kas dzimusi 1994.gada 31.augustā Dobelē. Mācījusi Rīgas Kultūru vidusskolā un Rīgas Dizaina un mākslas vidusskolā, šobrīd studē aktiermeistarību Latvijas Kultūras akadēmijā. 15 gadu vecumā spēlējusi seriālā „Ugunsgrēks” un vairākās izrādēs JRT „Luīze Līze”, Dailes teātrī „Psihs”, Dailes teātrī „Ka tavu tēti!” un citās. Viņas māte Inga Krasovska ir horeogrāfe Liepājas teātrī, kas arī ietekmējis meitenes profesijas izvēli.

Anetei tika uzdoti pāris jautājumi, lai labāk izprastu, kāds viņš ir kā partneris, filmējoties seriālā. Vispirms viņa Lauri raksturo kā cilvēku un saka, ka ar viņu kopā nekad nav garlaicīgi, tāpēc, ka spilgta un spēcīga personība. Sastrādāties ar viņu seriālā esot ļoti viegli, gan bijis tā sākumā, gan ir joprojām. Dienas, kad jāfilmējas seriālā esot ļoti jautras un laiks paskrien nemanot. Uz jautājumu, kāds, pēc aktrises domām, ir Laura Dzelzīša spēles stils, viņa atbild: „Lauris spēj būt gan ļoti asprātīgs, gan nopietns. Manuprāt, katram no mums ir savs spēles stils, un arī Laurim ir savs, kuru raksturot man ir ļoti sarežģīti.. Tas ir tāds – Dzelzisks. Es, piemēram, neesmu redzējusi brīdi, kad Lauris ir uztraucies vai nepārliecināts par sevi. Viņš visu dara ar baigo pārliecību par sevi.” Kuras rakstura īpašības padara viņu neatkārtojamu? Anete atbild: „Es domāju, ka tas noteikti slēpjas viņa brīvumā un asprātībā. Ne kurš katrs spēj vadīt pasākumus ar tādu brīvību un humora devu kā viņš.” Tika noskaidrots, ka abi aktieri bijuši pazīstami jau pirms tam, Anete ir sekojusi līdz viņa gaitām uz skatuves un bijuši paziņas. Vaicāta, vai viņi ir uz vienas skatuves arī kādā izrādē, Anete atbild, ka kopā šobrīd viņi spēlē Dailes teātra izrādē „Doriana Greja portrets” . Intervijas nobeigumā meitene atzīst, ka Lauri Dzelzītis viņai ir arī kā labs skolotājs, kas palīdz gan seriālā, gan ārpus tā. Un ja lūgs palīdzību, tad Dzelzītis to nekad neatteiks, to Anete uzsver kā ļoti vērtīgu aktiera īpašību.

3.Laura Dzelzīša darbība teātrī

3.1.Lomas, kuras spēlējis Dailes teātrī

Lauris Dzelzītis Dailes teātrī spēlē kopš 1999./2000. gada teātra sezonas un kā vēsta teātra mājas lapa, tajā spēlējis sekojošas lomas:

2000.gads – R.Paula, G.Rača „Leģenda par Zaļo Jumpravu” – Mafiozo A

2001.gads – D.Grīnvalda „Tonakt Bētlēmē” – Sludinātājs, Ubags

Piedalījies A.Čaka dzejas izrādē „Ar savu sirdi delnā”

M.Zālītes, U.Marhilēviča „Tobāgo!” – ansambļa skatos

R.Blaumaņa „Īsa pamācība mīlēšanā” – Ješka

2002.gads – A.Čaka, Z.Liepiņa „Meistars Aleksandrs” – ansambļa skatos

2003.gadā – Improvizācijā „Laimīgu ceļu, Kristofer Robin!” – Sivēns

E.Ādamsona „Sapņu pīpe” – Matrozis

L.Andrejeva „Mīli mani!” – Mironovs

N.Jakimčuka „Trīs draugi – Hemingvejs, Selindžers, Bekets” – Hemingvejs

J.Lūsēna, N.Beļska, D.Micānes - Zālītes „Īkstīte” – Jaunais krupis, Bezdelīga

2004.gads – V.Pūces, P.Brūvera „Burvis no Oza zeme” – Putnubiedēklis

N.Jakimčuka „Piedzēries kuģis” – Roits

T.Viljamsa, U.Marhilēviča, K.Dimitera „Klondaika” – Džims Alisons

Piedalījās Vijas Artmanes un Eduarda Pāvula jubilejas vakarā „Romeo un Džuljeta pēc 50 gadiem”

R.Blaumaņa „Indrāni” – Noliņš

M.Perveņeckas „Ludviga prodžekts” – Ojārs 26

A.Maskata, H.L.Borhesa „Tango” – loma nav norādīta, taču piedalījās

2005.gads – A.Kamī „Kaligula” – Oktāvijs

R.Paula, M.Zālītes „Meža gulbji” – Princis

D.Loeres „Klāras sakari” – Tomass

2006.gads – R.Paula, J.Petera „Cits Šerloks Holms” – Billijs

M.Hārta, Dž.S. Kaufmena „Mēs gaidījām jūs rītvakar!” – Donalds

B.Frīla „Filadelfija, te es nāku” – Gers O’Donels

2007.gads – A.Vilcāna, I.Šlāpina „Drakula. Svešās asinis” – Reportieris, Gots, Policists, Neonacists

V.Gombroviča „Ivonna, Burgundijas princese” – Kirils

N.Beļska, grupas „Jumprava” „Izredzētais” – Padomnieks

M.Makdonas „Līnenas skaistumkaraliene” – Rejs

R.Moema „Kalpotājs” – Ričards Mertons

2008.gads – T.Viljamsa „Tas īsais pielāgošanās laiks” – Ralfs Beitss

R.Šarta „Manu sievu sauc Moriss” – Katrīna

E.L.Vēbera, T.Raisa „Jāzepe un raibais brī numsapņu mētelis” – Naftalis

A.Čehova „Kaija” – Semjons Semjonovičs Medvenko

2009.gads – G.Gorina „Tils Pūcesspiegēlis” – Lamme Gundzaks

A.Ščerbaka „Pulkvedis pilāts” – Kapteinis

Ē.Kestnera „Punktiņa un Antons” – Antons, Garāmgājējs

M.Zālītes, U.Marhilēviča „Priekules Ikars” – Dragūns

2010.gads – J.Lūsēna, E.Zirņa „Ceplis” – Mārtiņš Zutis

V.Grēviņa „Gaisa grābekļi” – Riksis, ganuzēns

2011.gads – R.Staprāna „Gūsteknis pilī” – Maģers

E.Šefera „Trilleris” – Milo Tindls

I.Šlāpina, R.Paula „Trīs Sprīdīši: turp un atpakaļ” – Malējais Sprīdītis

L.Gundara „Vārnu ielas republika” – Lielā Šprote

2012.gads – A.Upīša „Sūnu ciema zēni” – Ješka

Ā.Alunāna „Džons Neilands” – Upmans

L.Gundara, I.Brieža, A.Kaugera, J.Baloža „12.diena” – Saša

V.Šekspīra „Romeo un Džuljeta” – Benvolio

2013.gads – P.Stroena „Kauli” – Regs

J.Paleviča „Preilenīte” – Kalna Dārta

K.Lāča, J.Elsberga, O.Mamajas „Oņegins” – Aļeko, Kungs, ansambļa skatos

2014.gads – G.Flobēra „Bovarī kundze” – Arāna kungs

G.Ostrovskā „Divi kapteiņi” – Vladimirs

K.Rogas „Skudru sprints” – Sids

Ē.E.Šmita „Milēdija” – Atoss

M.Ivaškeviča „Izraidītie” – Vandals

2015.gads – koncerts „Hameleonu rotaļas – Spanovska ballīte”

K.Kīzija „Kāds pārlaidās pār dzeguzes ligzdu” – Billijs

M.Gorkija „Saules bērni” – Jegors

2016.gads – M.Tvena „Toma Soijera piedzīvojumi” – Toms Soijers

A.Čehova „Trīs māšas” – Soļonijs

K.Lāča, J.Elsberga, E.Mamajas, Dž.Dž.Džilindžera „Žanna d’Arka” – Žaks d’Arks

2017.gads – O.Vailda „Doriana Greja portrets” – Džeimss Viens

Š.Grenana „Liec Dievam pasmieties” - Ričards

3.1.2. BILLIJA TĒLS IZRĀDĒ “KĀDS PĀRLAIDĀS PĀR DZEGUZES LIGZDU”

2015.gada 20.martā pirmizrādi piedzīvoja Dailes teātra izrāde “Kāds pārlaidās pār dzeguzes ligzdu”, kas veidota pēc amerikāņu rakstnieka Kena Kīzija romāna motīviem, režisors – Aleksandrs Morfovs. Romāns sarakstīts 1962.gadā. Izrāde ir par psihiatrisko slimnīcu, kurā ierodas, kāds jauns iemītnieks Makmērfijs (Artūrs Skrastiņš), kas konfliktē ar galveno medmāsu Rečidu (Ilze Ķuzule – Skrastiņa). Pamatā ir konflikts starp divām sabiedrības daļām. Viena ir brīvību mīloša, otra vēlas visu iekļaut stingrās robežās un pakļaut zemāk stāvošos.

Izrādes galvenie tēli ir divi, otrajā plānā ir gan slimnīcas tehniskie darbinieki, gan bariņš slimnieku. Lai gan slimnieki nav centrālie tēli, tiem ir liela nozīme galvenā tēla Makmērfija rīcības attīstībā, jo tie ātri vien kļūst par „atbalsta komandu” Makmērfija idejām. Šie cilvēki daļēji darbojas kā kopums, taču katrs ir ar savu raksturu, īpatnībām, dzīvesstāstu un uzvedību.

Lauris Dzelzītis šajā izrādē atveido Billiju – puisī, kas aizkustina, jo rausta valodu un to caurstrāvo naivums, kaut šķiet, ka Billija patiesais vecums ir ap 30. Saprotams, ka iespējams Billijam nemaz garīgu traucējumu nav, taču māte viņu ir ielikusi slimnīcā, jo tā vienkārši viņai būs vieglāk. Cik noprotams, attiecības ar māti Billijam ir ciešas, viņš izteikti baidās no mātes viedokļa un rājiena kā mazs bērns, taču dziļi dvēselē viņā ir protests un viņš grib dzīvot pēc saviem noteikumiem. Taču pieradis pie noslēgtās dzīves psihiatriskajā slimnīcā, nemaz neprastu iekļauties realitātē – dzīvē ārpus slimnīcas.

Billijam nav nekādas pieredzes ar sievietēm, taču Makmērfijs par sava goda jautājumu uzskata šo faktu mainīt. *Makmērfijs izrādē nav nekāds Santa Klauss, kurš, piemēram, pašai dziedzīgi vēlētos „iesvētīt” Billiju vīra kārtā, sagādājot šim nolūkam puisim noderīgu „maukeli”. Tikpat stipra kā viņa neapšaubāmā sirsnība pret Billiju ir vēlēšanās „ierēkt” par zēna tuvošanos sievietei.*¹⁸

Aina ar šo notikumu ir smieklīga, taču reizē ļoti smeldzīga un Billija kļūst žēl. Billijs runā ar meiteni un griež leijerkasti, kas šai situācijai piešķir vēl

¹⁸ Radzobe S. Recenzija - Šī – vienīgā, <http://www.dailesteatris.lv/izrade/455/kads-parlaidas-par-dzeguzes-ligzdu#news1> (Skat.23.05.2017.)

lielāku skumju noskaņu. *Par izrādes vēstījuma atslēgas ainu man kļuva Laura Dzelzīša aktiera traģiskais lūzums. Situācija, kad Billijs atkal tiek pazemots pēc „seksuāla uzlidojuma” kopā ar sievieti, ir gana sarežģīta. Rečīda kaunina Billiju, kurš kā vienīgo izeju pēc gūtās pieredzes redz pašnāvību. Makmērfijs tiek vainots Billija pašnāvībā, jo tieši viņš jau Billijam jauno seksuālo pieredzi piedāvāja.*¹⁹

Izrādes noslēgumā Billijs spiedienu no galvenās māsas neiztur un izdara pašnāvību, kas šai izrādei piešķir vēl traģiskāku noti.

¹⁹ Jonīte D. *Recenzija - Izrādes apskats – vai liktenis vienmēr ir paša rokās?*, <http://www.daillesteatris.lv/izrade/455/kads-parlaidas-par-dzeguzes-ligzdu#news4> (Skat.23.05.2017.)

3.1.3. VANDALA TĒLS IZRĀDĒ „IZRAIDĪTIE”

„Izraidītie” ir Dailes teātra izrāde, kas veidota pēc lietuviešu dramaturga Marjus Ivaškeviča lugas motīviem Oskara Koršunova režijā. Pirmizrāde notikusi 2014.gada 10.janvārī. Izrādē spēlē tādi aktieri kā Juris Žagars, Dainis Grūbe, Gints Andžāns, Vita Vārpiņa, Ieva Segliņa, Aldis Siliņš, Esmeralda Ermale, Lauris Dzelzītis un citi. Visa izrādes radošā komanda ir no Lietuvas. Šī ir uzskatāma par vienu no veiksmīgākajām Dailes teātra izrādēm, kā arī skatītāju mīļtāko, jo, neraugoties uz to, ka tā ilgst piecas stundas, aizraujošā sižeta dēļ laiks aizrit nemanot. Izrāde ir saņēmusi Latvijas Televīzijas un Latvijas Radio gada balvas „Kilograms kultūras” 2014.gada pirmā ceturkšņa uzvarētājas balvu.

Izrādes žanrs Dailes teātra mājas lapā minēts kā „Latviešu emigranta hronika 3 cēlienos”. Izrādes galvenās sižeta līnijas – tā ir par dažādu tautu pilsoņu emigrāciju uz Lielbritāniju, iemesliem, kāpēc viņi to darījuši un skaudrajiem likteņiem. Tās vēstījums ir par to, ka emigrāciju skārusi gandrīz katra latviešu ģimene, un iemesli, kāpēc tā ir noticis, atšķiras.

Lauris Dzelzītis šajā izrādē atveido Vandalu – bijušo auto zagli, tagad pamesto ēku postītāju. Tēls ir izteikti „sulīgs” – Vandals ir skaļš, daudz lamājas, agresīvs, ģērbies treniņtērpā. *Kolorīts līdz tipāza detaļām ir Laura Dzelzīša Vandalsun viņa "Maskačkas" sīkā kriminālista izdarības.*²⁰ Taču izrādes laikā Vandalam izdodas izaugt no šī agresīvā mežoņa tēla un kļūt par sirsnīgu puisi, kas pierāda, ka tā bijusi tikai lielības maska. Lai gan daudz izmantota necenzēta leksika un agresīva ķermeņa valoda, tie ir tieši „laikā un vietā” un savu pielietojumu attaisno.

*Laura Dzelzīša Vandals nav ne mierīgs, ne savaldīgs. Drīzāk tips, kas atgādina Latvijas „vidusmēra krieviņu - pofīgistu”, lai neteiktu vēl rupjākā vārdā.*²¹

Izrādē aktuāli arī reliģijas motīvi, kas brīžiem kontrastē ar asumu un vienkāršību, taču nevienā brīdī faktori neizslēdz viens otru. *Bens (Juris Žagars) skaidro Rietumu-Austrumu attiecības Vandalam (Lauris Dzelzītis), proti, ka jebkas, kas ir Rietumos, ir konfliktā ar to, kas ir Austrumos, piemēram, „ja Kristus to flīzi*

²⁰ Naumanis N. *Recenzija - Par viņiem un par mums*, <https://www.diena.lv/raksts/kd/recenzijas/izrades-izraiditie-recenzija-par-viniem-un-par-mums-14046063> (Skat.20.05.2017.)

²¹ Eglīte D. *Recenzija - Dailē atkal spridzina – „Izraidītie”*, <http://www.dailesteatris.lv/izrade/338/izraiditie#news4>

pielīmē, tad Čingishans viņu "nohujārī" nost".²²

Taču, lai gan izrāde ir lietuviešu – mūsu kaimiņu, ir lietas, kas mentalitātē atšķiras, tāpēc publikai kontekstā īsti, iespējams, nav saprotamas.

Izraidīto "pārceļšanā" uz Rīgu būtiski transformējušies izrādes kultūrkodi. Runa ir par divām jēgnozīmēm – latviešu publikai grūti saprast, kādēļ varonis Vandals (Lauris Dzelzītis) klieudz "uz ceļiem" (atšķirībā no katoliskās Lietuvas, kur "uz ceļiem", proti, Kristus priekšā meties ceļos, konkrētās izrādes sakarā iegūst pazemojošu izteiksmi – meties manā priekšā uz ceļiem). Vandala – Dzelzīša gadījumā Dailē tie ir tukši vārdi.²³

Taču tēlā caurcaurēm jūtams, ka tas ir izstrādāts un aktierim ļoti tuvs un pat pietāv, jo tam gribas noticēt par visiem simts, ka šeit vairs nav Dzelzīša, šeit ir tikai Vandals. *Tas ir tikai stereotips par vidusmēra krievu, jo tādu atskaldītu ekstrēmistu un bandītu ir gana arī starp latviešiem. Neraugoties uz Vandala acīmredzamo aprobežotību, Lauris Dzelzītis mīl savu varoni. Aktieris lomu veidojis apvienojot agresīvu brutalitāti ar iekšēju cilvēcīgu naivumu, un iepludinot savu paštēlu, kas rezultātā piešķir simpātiskus vaibstus visam, lai arī ko Vandals nerunātu un nedarītu.²⁴* Kā jau visiem skarbjaiem tēliem, patiesībā sirdī ir tādi paši sapņi pēc vienkārši labākās dzīves, pēc sava stūrīša un citiem gan materiāliem, gan garīgiem labumiem. *Vandala gaišais sapnis par māju Saulkrastos kā Klūnijam un reālā laime Toyota corolla sēdeklī.²⁵* Šis ir spilgts piemērs tam, ka patiesībā, lai cik nikns, ārišķīgs un dusmīgs šķīstu cilvēks, tas ir veids, kā viņš prot (un arī grib) kontaktēties ar sabiedrību un uzskata to par pareizu, taču patiesībā aiz tā visa slēpjas jūtīga – dzīva cilvēka sirds.

Pats Lauris Dzelzītis vaicāts par šīs lomas „veiksme stāstu”, atbild: „Šajā lomā visi kauliņi ir sakrituši tādā veiksmīgā kombinācijā. Pēc šādām izrādēm ir jābūt atkal cita tipa lomām. Jo ir jāizaug dažādos līmeņos. Tādas lomas dod lielu eksistenciālo bagāžu. Tēls pēc būtības man ir ļoti tuvs – mums nav līdzīgas dzīves un uzskati, bet tie izpausmes veidi kaut kur dublējas. Tā ir cīņa pret sabiedrību – pret to, ka tu tiec

²² Leingarte L. *Recenzija - Vai kults?* – recenzija, <http://www.krodars.lv/verte/419> (Skat.20.05.2017.)

²³ Naumanis N. *Recenzija- Par viņiem un par mums*, <https://www.diena.lv/raksts/kd/recenzijas/izrades-izraiditie-recenzija-par-viniem-un-par-mums-14046063> (Skat.21.05.2017.)

²⁴ Eglīte D. *Recenzija - Dailē atkal spridzina – „Izraidītie”*, <http://www.daillesteatris.lv/izrade/338/izraiditie#news4> (Skat.21.05.2017.)

²⁵ Dūmiņa L. *Recenzija - Izraidītie. Mūsu gadsimta eposs. Par Oskara Koršunova iestudējumu Dailē teātrī.* <http://www.daillesteatris.lv/izrade/338/izraiditie#news6> (Skat. 21.05.2017.)

izraidīts no kaut kurienes, pat izmests. To sajūtu es ļoti labi zinu. Man arī tā ir bijis. Katrā sekundē man ir ko teikt no sevis. Ar šo lomu esmu novilcis tādu kā līniju savā karjerā. Faktiski – kad ienācu akadēmijā, es biju līdzīgs, man katrs trešais vārds bija lamuvārds.” Tāpat viņš atzīst, ka tiešām šīs lomas spēlēšanu izbaudīja: „Tā bezrobežu sajūta uz skatuves, kā nevienā citā izrādē, un es neticu, ka kādreiz vispār tā vēl būs. Kad izrādes beigās tu visu zāli burtiski vari „pasūtīt” un visi uzgavilē. Tajā izrādē nav iespējams par daudz ekspresijas.”²⁶

Lauris Dzelzītis par šo lomu tika nominēts Spēlmaņu nakts 2013/2014 balvai Gada otrā plāna aktieris, taču to nesaņēma un par to vairākās intervijās izteica neslēptu vilšanos par šo faktu, jo jutās izlicis sevi pilnībā un pat nebaidījās teikt, ka šī ir viņa labākā loma.

²⁶ Doveika M., *Smiļģa gars kā matērija*, Teātra vēstnesis, Rīga: 2016.gads, 3.numurs

3.1.4. TOMA SOIJERA TĒLS IZRĀDĒ „TOMA SOIJERA PIEDZĪVOJUMI”

„Toma Soijera piedzīvojumi” ir Dailes teātra izrāde bērniem, kas pirmizrādi piedzīvoja 2016.gada 31.augustā. Galveno varoni spēlē Lauris Dzelzītis, pārējos varoņus – Gints Andžāns, Mārtiņš Upenieks, Ilze Vazdika, Ērika Eglija un citi. Izrādi iestudējis Dmitrijs Petrenko. Lai gan bērnu izrāde, minēts, ka apmklēt to var visa ģimene. *Bērniem, lai kopā ar izrādes varoņiem dotos aizraujošos piedzīvojumos, savukārt pieaugušajiem – lai tie atcerētos, kādi reiz bija un par ko sapņoja.*²⁷

Izrādes pamatstāsts ir šāds – *Toms Soijers ir asprātīgs, viltīgs un paslinks, bet arī labestīgs un atsaucīgs puisēlis. Viņš vienmēr grib, kā labāk, bet sanāk, kā nu kuro reizi sanāk. Kopā ar saviem labākajiem draugiem bezpajumtnieku Haklberiju Finu (Gints Andžāns) un Džo Harperu (Mārtiņš Upenieks) Toms piedzīvo dažādas dēkas, kuru laikā viņš paspēj atrast īsto mīlu, kļūt par liecinieku šausalīgiem notikumiem, atmaskot slepkavu, aizbēgt no mājām, kļūt par pirātu, apmaldīties bezgalīgā alā un atrast neticamus dārgumus.*²⁸

Šo lomu varētu uzskatīt par Laura Dzelzīša debiju Dailes teātrī, jo līdz viņš nav nevienā izrādē spēlējis galveno lomu. *Lauris Dzelzītis, nometis pirmo brīžu pārspringto hiperaktivitāti, nospēlē pašu „soijerisma” esenci. Idejas viņa galvā drūzmējas un dūc kā bites, mērķtiecīgas kā trāpīgi mesta gumijas bumbiņa, viņš tieši tikpat elastīgi „atlec” no katras jaunas situācijas un notikumu pavērsiena, intensīvs kā virpuļviesulis, viņš aizrauj sev līdz pārējo kompāniju. Un tad – tie labie stopkadri, kad Toms ir viens pret vienu ar savu sirdsapziņu.*²⁹

Iemesli, kāpēc šī izrāde izdevusies, ir Laura Dzelzīša nopelns, jo viņa spēles veids stāv pāri ne pārāk veiksmīgajam scenogrāfes un kostīmu mākslinieces darbam. *Laura Dzelzīša spēlētais varonis Toms jau no izrādes pirmajiem mirkļiem ir krietns zēns un droši var iztikt bez krustmātes Pollijas (Ilze Vazdika) pamācošās daudzvārdības, jo pats novērtē labo un ļauno pieņem lēmumus un ir atbildīgs par*

²⁷ Toma Soijera piedzīvojumi, <http://www.dailesteatris.lv/izrade/519/toma-soijera-piedzivojumi#news0> (Skat. 24.05.2017.)

²⁸ Toma Soijera piedzīvojumi, <http://www.dailesteatris.lv/izrade/519/toma-soijera-piedzivojumi#news0> (Skat. 24.05.2017.)

²⁹ Tišheizere E. Recenzija - Dzīve nav rožu dārzs, <http://www.dailesteatris.lv/izrade/519/toma-soijera-piedzivojumi#news0> (Skat.24.05.2017.)

savu rīcību vārda visdziļākajā nozīmē. Rakstura atveidojums dramaturgam izdodas lieliski, viņa spēle pārlicinoši tiek galā ar muļķīgiem krāsu toņiem scenogrāfes Sintijas Jēkabsones skatuves iekārtojumā un kostīmu mākslinieces Baibas Litiņas veidotajā tērpā. Uz skatuves izveidotie kustīgie podesti ir rozā krāsā un skolas bērnu formas – jēli zaļos toņos. Scenogrāfijas sintētiskums un tīrība nepalīdz darbības vietu, laiku un atsevišķas detaļas.³⁰

³⁰ Kļaviņa I. Recenzija - Toms no Krietnuma zemes, <http://www.dailesteatris.lv/izrade/519/toma-sojera-piedzivojumi#news2> (Skat. 24.05.2017.)

3.1.5. SOĻONIJA TĒLS IZRĀDĒ „TRĪS MĀSAS”

„Trīs māsas” ir Dailes teātra izrāde, kas iestudēta pēc Antona Čehova lugas motīviem, režisors – Andrejs Žagars. Pirmizrāde notikusi 2016.gada 24.martā. Izrādē spēlē tādi aktieri kā Artūrs Skrastiņš, Ērika Eglīja, Kristīne Nevarauska, Ieva Segliņa, Dārta Daneviča un citi. Lauris Dzelzītis atveido Soļonija tēlu.

Provinces pilsētā izglītota ģimene pulcē ap sevi vietējo inteliģenci. Olga (Kristīne Nevarauska) ir skolotāja, kurai darbs nesagādā prieku, lāsi pa lāsei isūcot gan prieku, gan jaunību. Maša (Ieva Segliņa) jūtas nelaimīga savā laulības dzīvē, kaut arī vīrs viņu padevīgi mīl. Irina (Dārta Daneviča) sapņo par piepildītu dzīvi, taču nespēj atrast cilvēku, kuru spētu iemīlēt. Viņu dzīves drāma slēpjas nevis liktenīgajos notikumos, bet gan ikdienišķajā dzīves tecējumā – tās dzīves, kuras mēdz aizplūst garām, kamēr runājam par to, kā labāk dzīvot. Un bezdibenis starp sapņiem un realitāti kļūst arvien dziļāks.³¹

Laura Dzelzīša sniegums šajā izrādē vērtējams ļoti pozitīvi un aktieriski profesionāls. Arī šī loma uzskatāma par vienu no tām, kas viņu ir pacēlušas pēdējā laikā kā aktieri. *Izrādes interesantākais varonis un labākais aktierdarbs, manuprāt, ir Laura Dzelzīša Soļonijs. Nezinu, kas iedvesmojis aktieri, bet pēdējās sezonās viņa individuālais mākslinieciskais atrāviens no sevis paša ir liels un pamanāms. Šķiet, ka viņš ir pieaudzis. Billijs no „Kāds pārlaidās pār dzeguzes ligzdu” (iepriekšējā sezonā), Soļonijs šosezon arvien vairāk tuvina Lauri Dzelzīti savai „Skatuves naglai”. Soļonijam ir tas, kā tik ļoti Andreja Žagara izrādē trūkst citiem, – noslēpums, iepriekš dzīvota dzīve. Redzam sāpīgi vientuļu cilvēku ar seju uzstieptu cinisma un ironijas masku. Aktieris savās izpausmēs ir lakonisks, gandrīz vai sasalis. Vienīgais, kas viņam atliek, ir tikai turpināt to, ko sācis, proti, būt nepatīkamam cilvēkam. Tikpat skaidri Soļonija acīs var redzēt mēmu lūgumu kādam šo masku beidzot noraut.³²*

Patī izrāde sniedz divējādas izjūtas, no vienas puses tie ir skaisti tērpi, klasika, taču aktieros trūkst tādas kā vienotības, lai gan par tieši padrūmo un robusto Soļoniju

³¹ Trīs māsas, <http://www.dailesteatris.lv/izrade/497/tris-masas> (Skat.24.05.2017)

³² Adamaite U. Recenzija - Tas nesāp, <https://www.diena.lv/raksts/kd/recenzijas/izrades-tris-masas-recenzija-tas-nesap-14135695> (Skat.24.05.2017)

var teikt tikai labus vārdus un viņš šajā izrādē atkal sevi ir parādījis no labākās puses – parādījis, ka ir pieaudzis un viņa spēlētās lomas nu ieguvušas pavisam dziļāku jēgu.

3.2. REŽISORI, AR KO LAURIS DZELZĪTIS SASTRĀDĀJIES

- **Juris Rijnieks**

Ar režisoru Juri Rijnieku Lauris Dzelzītis ir strādājis kopā pie izrādes „Līgavainis”, kuras pirmizrāde notikusi 2012.gada pavasarī.

*Izrāde “Līgavainis” – autora Uģa Segliņa un režisora Jura Rijnieka komēdija par vīrieša attieksmi pret mīlestības un kāzu kopsakarību. Galvenajā lomā Lauris Dzelzītis. Izrāde ar panākumiem skatāma Rīgā un Latvijas pilsētās. Šobrīd režisors vairāk zināms ar piedalīšanos izrāžu apvienībā „Panna”, kas izveidots 2008.gadā. Apvienības pamatuzdevums ir iestudēt un producēt izrādes skatītājiem Latvijā un Baltijā. “Pannas” izrādes aizsāk Latvijā mazpazīstamo stand up komēdijas žanru, kam raksturīga atraktīva aktieru uzstāšanās ar mērķi izklaidēt publiku. Pirmsākumi šim žanram Latvijā meklējami 2006. gadā, kad režisors Juris Rijnieks iestudē R. Bekera stand-up komēdiju “Alu cilvēks”.³³ Kā pats režisors atzīst, kas tad īsti ir stand-up komēdija: „Sistemātiski ejam uz mērķi izveidot kvalitatīvu izklaides žanru, kurš ir komisks, bet reizē runā par šodien cilvēkiem svarīgām lietām. „Pirmsteātra” mākslas žanrs ar nelielu misijas apziņu”. Stand-up komēdija ir pēdējos gados kļuvis populārs skatuves mākslas žanrs. *Radies 20.gadsimta beigās Lielbritānijā un Amerikas Savienotajās Valstīs, šodien tā ir komiska izteiksmes forma, kura ietver gan humoristiskus stāstus un pastāstus, gan jokus un monologus.*³⁴*

Šāda izrāde ir arī jau pieminētā „Līgavainis” ar Lauri Dzelzīti galvenajā lomā. Komēdijas pamatjautājums ir definēt mīlestību, precību nozīmi cilvēku dzīvē, tikai šoreiz – ar kārtīgu humora piedevu, ne nopietniem spriedelējumiem. *Galvenais varonis un izrādes veidotāji – režisors Juris Rijnieks un lugas autors Uģis Segliņš piedāvā savu atbildi. Tajā brīdī, kad jūtas tiek pārvērstas par precī un mīlestība – par sarkanu plīša spilventiņu Valentīna dienā, jūtas mirst. Komercializācija spēj līdz absurdam novest*

³³ Izrāžu apvienība PANNA, <http://pannateatris.lv/par-mums/> (Skat. 12.05.2017.)

³⁴ Splendid Palace, <http://splendidpalace.lv/lv/movies/view/1277> (Skat. 12.05.2017.)

jebkuras attiecības, un to spilgti raksturo, piemēram, „aklās kāzas” televīzijas ēterā vai bildinājums radio laika ziņās.³⁵

- **Dž.Dž. Džilindžers**

Īstajā vārdā – Raimonds Rupeiks (pēc šī vārda gan nav īsti pazīstams), ir režisors Dailes teātrī. Ar Lauri Dzelzīti strādājis izrādēs „Žanna d’Arka” (Žaks d’Arks, 2016), „Saules bērni” (Jegors, 2015), „Milēdija” (Atoss, 2015), „Oņegins” (Aļeko, Kungs, ansambļa skatos, 2013), „Trīs draugi – Hemingvejs, Selindžers, Bekets” (Hemingvejs, 2003)

Vairākkārt pretendējis uz gada labākā režisora balvu un vienu reizi to arī saņēmis: atzīts par gada labāko režisoru 2006. gada "Spēlmaņu nakts" ceremonijā (par Dailes teātra izrādi "Kaligula"). 2013. gadā Saņēmis Eduarda Smiļģa balvu. 1996.gadā kopā ar Viesturu Kairišu un Gati Šmitu izveidoja radošo apvienību, ko nosauca par „Nepanesamā teātra arteli”. *Mērķis – jaunas, netradicionālas teātra estētikas veidošana, eksperimentālu, avangardisku izrāžu iestudēšana.³⁶*

- **Mihails Gruzdovs**

Dzimis 1953.gada 12.decembrī Valmierā. Absolvējis Valmieras 2.vidusskolu, pēc tām – Vahtangova teātra augstskolas Režijas fakultāti (Maskava). Ar aktieri Lauri Dzelzīti Mihails Gruzdovs kopā strādāji šādās izrādēs – „Skudru sprints” (Sids, 2014), „12.diena” (Saša, 2012), „Pulkvedis Pilāts” (Kapteinis, 2009), „Kaija” (Semjons Semjonovičs Medvenko, 2008), „Priekules Ikars” (Dragūns, 2009).

1990.gados Sanktpēterburgas režisors Gruzdovs regulāri sāk iestudēt izrādes- vispirms Valmierā, pēc tam arī Rīgā – Dailes teātrī. Panākumi ir tik labi, ka 2002.gadā Mihails Gruzdovs kļūst par Dailes teātra māksliniecisko vadītāju. Raksturīga šķiet spēle un tās ekstrēmā forma – klaunāde. Par to varēja pārliecināties jau 1992.gadā, kad režisors debitēja Latvijā, Valmieras teātrī iestudējot Žana Pola Satra eksistenciālisma filozofijā balstīto lugu „Veltījums tai dāmai”. Viņam gribētos, lai teātris kļūst par glābiņu no empīriskās pasaules haosa, gan arī vienīgais veids, kā saglabāt pašcieņu – uzvilkt klauna tērpu un

³⁵ Splendid Palace, <http://splendidpalace.lv/lv/movies/view/1277> (Skat. 12.05.2017.)

³⁶ Čakare V., Latvijas režijas (1990-2005) galvenās tendences. Rīga: Jumava, 2006. 257.lpp

paskatīties uz sevi no malas. Režisors uzsver, ka cilvēks ir jutekliska, seksuālu kaislību plosīta būtne, kura saviem spēkiem nejaudā tikt galā ar postošajām dziņām. Režijās allaž tiek ieviesta metafiziskā dimensija, kurai vienmēr ir, ja ne sakrāla, tad vērtējoša, morāla atskaites punkta funkcija. Gruzdovs savās izrādēs apliecina Dievu.³⁷

- **Oskars Koršunovs (Oskaras Koršunovas)**

Koršunovs ir no Lietuvas un Dailes teātrī ir viesrežisors, taču minams sakarā ar Dailes teātra izrādi „Izraidītie”, kas saņēmusi daudzus apbalvojumus un Lauris Dzelzītis šajā izrādē spēlēja Vandalu, kas bijusi nozīmīga un atzīta loma viņa karjerā. Viņš tika nominēts Spēlmaņu nakts 2013/2014 Gada aktieris otrā plāna lomai, taču diemžēl šo balvu nesaņēma.

Oskars Koršunovs (dzimis 1969.gadā) ir vadošais lietuviešu teātra režisors, kurš pēdējā desmitgadē daudz un regulāri iestudē izrādes Eiropas teātros (Lietuvā, Norvēģijā, Itālijā, Polijā, Francijā, Krievijā, Zviedrijā). Viņa darbus raksturo īpatnēja, ļoti dinamiska teātra valoda.

Režisors studējis Lietuvas mūzikas akadēmijā režisora Jona Vaitkus kursā, kur ieguvis bakalaura un maģistra grādu teātra režijā. 20.gadsimta 90.gados viņš strādājis Lietuvas Akadēmiskajā drāmas teātrī, bet 1998.gadā kopā ar dažiem domubiedriem radījis pats savu – Oskara Koršunova teātri, ko saīsināti vienkārši sauc par „OKT”. Režisors savu daiļradi sācis visai agresīvi – kā „jaunais, dusmīgais” režisors, iestudējot Eiropas moderno dramaturgu – dumpinieku lugas (B.M.Koltesu, S.Keinu, M.Reivenhilu, M. fon Maienburgu) un fokusējoties uz ikdienas realitāti, haosu, dzīves absurdu un paradoksu. Šo lugu dinamiskums provocē arī izrāžu dinamiskumu.

Tagad līdztekus šāda veida darbiem Koršunovs arvien biežāk pievēršas arī pasaules klasikai sekojot savam mākslinieciskajam „kredo”, iestudējot klasikas darbus ka mūsdienu lugas, izceļot to, kas ir svarīgs mūsu laikam, savukārt mūsdienu lugas – kā klasikas darbus, uzsverot universālo un mūžīgo.³⁸

³⁷ Čakare V., Latvijas režijas (1990-2005) galvenās tendences. Rīga: Jumava, 2006. 257.- 258.lpp

³⁸ Dailes teātris. Oskars Koršunovs, <http://www.daillesteatris.lv/rezisors/431/> (Skat.15.05.2017.)

4. SKATUVISKĀS ĪPATNĪBAS UN UNIKALITĀTE

Šī darba galvenais mērķis ir noskaidrot tieši tās lietas, ka šo aktieri padara par unikālu, atšķirīgu no citiem un kādas ir viņa īpatnības. Tas ir daudzu faktoru kopums un neietver tikai lomas teātrī, jo, pirmkārt, Lauris Dzelzītis ir tikai cilvēks, nevis tikai aktieris Dailes teātrī, aktieris seriālos vai izbijis galdnieks. Tāpēc ir svarīgi šajā darbā apskatīt maksimāli daudzus faktorus, lai izdarītu secinājumus, kāpēc aktieris šobrīd ir tieši tāds, kāds viņš ir un kas mainījies pa šiem gadiem.

Pirmkārt, jāmin aktiera izmaiņas vizuālajā tēlā. Daudzus gadus viņš nostaigājis ar blondiem, pusgariem matiem, pēdējo gadus no tiem šķīries un, jāsaka, šīs pārmaiņas jāatzīst tikai par labu esam, jo tēls ir mainījies – kļuvis nopietnāks, stingrāks, noteiktāks. – *Tu pats redzi, cik ļoti šajos 13 teātra gados esi mainījies? Nav vairs blondo matu cirtu, nav vairs siltā acu skatienu – romantiskais puisis ir zudis. – Siltumiņš jau drīzāk tieši tagad ir. Domāju, ka tagad esmu gan romantiskāks, gan siltāks. Tagad esmu tuvāks sev. Dzīvojot šo ļoti neatkarīgo dzīvi, esmu sev atklājis pats sevi. Un tagad man ir sajūta, ka mani vēl priekšā ļoti daudz kas gaida.*³⁹

Tika vaicāts teātra kritiķei Silvijai Radzobei, kas, viņasprāt, šo aktieri atšķir no citiem, kādas ir skatuviskās īpatnības un kas ietekmējis to, ka pēdējo gadus viņš kļuvis par ievērojami labāku aktieri: ”Viņa kā aktiera īpatnība ir tāda, ka, gadu desmitu vai vairāk nokalpojis 5.plāna nenožīmīgās lomās, viņš ir izsities līdz vērā ņemama aktiera statusam, nebūdam samaitājies ne kā cilvēks, ne mākslinieks. Otru tādu piemēru Latvijas teātrī es nezinu.

Viņa personas īpatnība, kas atklājas labākajās lomās – viegli ciniska izturēšanās forma, kas slēpj jūtīgu, pat bērnišķīgi tīru dvēseli.

To, manuprāt, ir ietekmējis tas, ka acīmredzot viņš pašai dziedīgi mīl teātri, ir strādīgs, pietiekami godkārīgs. Kad viņš 2016.gada pavasarī viesojās LU HZF maģistrantu seminārā, viņš stāstīja, ka diemžēl ne visi režisori izvirza aktieriem augstākās prasības un neizmanto lietderīgi mēģinājumu laiku. Kā pozitīvu piemēru viņš izcēla lietuviešu režisoru O.Koršunovu, kas iestudēja “Izraidītos”. Tas liecina, ka viņš tiecas pēc augstākās meistarības savā profesijā, bet ne vienmēr apstākļi ir tādi teātrī, kas to veicina. Šajā sarunā viņš izpaudās kā viegli ironisks (un asprātīgs)

³⁹ Broka I., *Viens pats mājās*, žurnāls „Santa”, Rīga: 2015.gada aprīlis, 34.lpp

cilvēks – maksimālists. Citus aspektus es nezinu – varbūt iemīlējies un grib mīļotajai būtnei pierādīt, ka nav tukša vieta?

Par to, ka viņš ļoti rūpīgi strādā pie lomas, liecina arī fakts, ka pēc konferences 2016.gadā viņš vēlējās apspriest Soļonija lomu. Sarunā redzēju, ka viņš ir pārdomājis katru Soļonija vārdu un apsvēris vairākas viņa rīcības motivācijas.”

Taču svarīgs ir posms, kā aktieris līdz lomai nonāk, lai tā izdotos un būtu pārlicinoša. Te aktieris arī nedaudz min, ka svarīga ir režisora loma. *Man ļoti svarīgs ir galda periods. Ja pie galda esmu sapratis, no kurienes uz kurieni man jātiek un ka pa ceļam mani gaida, kaut kur ir tādas emocionālas svārstības, tad tas man galvā jau ir un nemaldos lieki. Protams, var nesanākt. Varu netikt, varu aiziet sānis, bet zinu, ka nav bezcerīgi. Ja pats stāsts ir interesants, man būs interesanti meklēt, atliek tikai darīt. Tas ir Gruzdova lielais iespaids – ka svarīgi savilkt kopā domu no sākuma līdz beigām. No katra režisora esmu ko ņēmis, un šis ir no Gruzdova.*⁴⁰

Par Lauri Dzelzīti gan kā aktieri, gan kā cilvēku un vienkārši draugu izteicās Juris Žagars LR1 raidījumā „Monopols”, jo abi ir tuvi – gan lieliski skatuves partneri, gan draugi ārpus teātra. Juris Žagars : „Es domāju, ka Lauris Dzelzītis ir kļuvis par vienu no atslēga vārdiem Dailes teātrī, un man ir prieks, ka viņš kopā ar Daini Grūbi un Gintu Andžānu sastāda spēcīgu vīriešu sastāvu Dailes teātrī. Un tas teātrī ir ļoti nepieciešams. Pats galvenais, kas viņam piemīt – vēlme strādāt šajā profesijā, ārkārtīgi laba motivācija, un tas ir pozitīvi, Lauris ir talantīgs puisis neapšaubāmi, viņam ir ārkārtīgi interesantas personības iezīmes. Šāds tipāzs noteikti ir nepieciešams teātrī. No cilvēciskā viedokļa es varu teikt, ka mēs esam tuvi draugi, jāsaka, ka viņš ir pat vien no tuvākajiem. Tā ir izveidojies, ka mums ir diezgan liela vecuma starpība, bet, ņemot vērā to, ka abi esam no provinces, nevis no Rīgas, un abiem diviem mums ir diezgan līdzīgs priekšstats par to, kā dzīve organizējas ārpus teātra, mūs vieno līdzīgs skatījums uz dzīvi. Un kas vēl ir svarīgi – mums ir daudz kopīga, ko pārrunāt par dzīvi laukos, gan par mašīnām vai motocikliem, par dažādām „puiku lietām”, ne tikai par teātri. Viena no labākajām Laura īpašībām noteikti ir viņa humora izjūta, mēs ar viņu varam stundām ilgi vienkārši smieties, izspēlēt dažādus jokus, improvizēt.”⁴¹

Tieši tāpat par aktieri izteicās Pauls Timrots – raidījumu vadītājs, publiska persona un Dailes teātra režisors. Viņš šo „augšanas procesu” ir varējis novērot no

⁴⁰ Doveika M., *Smilga gars kā matērija*, Teātra vēstnesis, Rīga: 2016.gads, 3.numurs

⁴¹ Grīnberga A., *Aktieris Lauris Dzelzītis – uz skatuves jūtu, kā atšķiras cilvēki dažādās vietās Latvijā*, LR1, raidījums „Monopols”, <http://lr1.lsm.lv/lv/raksts/monopols/aktieris-lauris-dzelzitis-uz-skatuves-jutu-ka-atskiras-cilveki-d.a47396/> (Skat.20.05.2017.)

malas un izdarīt savus secinājumus gan kā vienkārši skatītājs, gan kā režisors. Pauls Timrots: „Es Lauri Dzelzīti atceros no tiem laikiem, kad viņš tikko sāka strādāt Dailes teātrī, tur bija izrāde „Trīs draugi – Hemingvejs, Selindžers, Bekets”, Dzelzīts bija Hemingvejs un tas bija tāds pārsteigums – jaunie *čaļi riktīgi ar dusmu* atnāca un sevi pieteica. Tad viņš kādu brīdi darīja kaut kādus mazākus darbiņus, nepamanīju un tad atkal pamanīju nākamajā piegājienā, kad viņš ar Juri Žāgaru spēlēja duelī, cīnījās viens ar otru, mēģināja apmānīt viens otru. Tas bija ļoti jaudīgs gabals, es nodomāju – Dzelzīts ir izaudzis. Tas bija tā ļoti jauki un pēc tam „Līgavainis” Pannas teātrī, tur viņš viens pats brīnišķīgi tika galā ar visu publiku – mācēja gan sasmīdināt, gan noturēt stāstu. Tai brīdī pamanīju, ka, jā, *Dzelzīs* ir pieaudzis un tiešām dara visu pa īstam. Līmenis ir pamatīgi izaudzis – kārtīgs, pamatīgs aktieris ar jaudu un savu rokrakstu. Jaungada koncertā viņš darbojās arī kā vakara vadītājs. Skaidrs, ka viņš viens pats var ļoti labi noturēt frontes līniju un tikt uz priekšu.”⁴²

Tāpat Lauris Dzelzītis min savus aktieriskos trūkumus un veidi, kā gribētu teātrī augt, pilnveidoties. *Ilgi uz kaut ko vienu nevaru koncentrēties. Kā bērnam pazūd uzmanība. Laikus neiemācos visu tekstu. Vienkārši slinkums. Man labāk patīk īsi pirms konkrētās ainas, panikā, ar sufliera palīdzību – ātri, ātri apgūt un uzreiz likties virsū uz skatuves. Tā kā „uzkačāt” sevi un tad no tā stresa kaut kas rodas. Bet slinkums vispār ir trūkums. Es gribētu iet tālāk no sevis un spēlēt sev neraksturīgos. Man ir nenormāli bail kaut kur iestagnēt. Cilvēkiem pienāk vecuma posmi, kad gribas kaut kur vēl pamācīties, nomainīt vidi sev apkārt un lai galvā kaut kas pamainītos. Aktieris to var darīt ar sev neraksturīgām lomām: sevi laužot, viņš veidojas no jauna, atklāj pats sevi, jo nav ne jausmas, ko tu vēl vari, kas vēl vari būt. Spēlēju „Dorianā Grejā”, pie Nastavševa „Peldošos - ceļojošos”. Pirms gadiem būtu teicis: paši spēlējiet! Bet tagad man ir izaicinājums - nu, labi, paskatīsimies.*⁴³

Taču ir lietas, kuras aktieri arī kaitina citos, izraisa neiecietību partneros un ko viņš apbrīno, ir secinājis par aktiera darba specifiku. *Ja sāk izpatikt publikai, jūsmot par sevi. Var jau kādreiz padauzīties, bet, ja pārkāpj šauru gaumes robežu... Sistemātiski aizmirst sarunātas lietas. Vairāk nekas. Es cienu tādus īstuma brīžus. Savulaik mēģināju arī no Pāvula izspiest divos vārdo profesijas kodu, un viņš*

⁴² Grīnberga A., *Aktieris Lauris Dzelzītis – uz skatuves jūtu, kā atšķiras cilvēki dažādās vietās Latvijā*, LR1, raidījums „Monopols”, <http://lr1.lsm.lv/lv/raksts/monopols/aktieris-lauris-dzelzitis-uz-skatuves-jutu-ka-atskiras-cilveki-d.a47396/> (Skat.20.05.2017.)

⁴³ Doveika M., *Smilģa gars kā matērija*, Teātra vēstnesis, Rīga: 2016.gads, 3.numurs

teica – smadzeņu brīvība uz skatuves. Tikai tad var atnākt dzīva reakcija. Tas, ka pirms tam ir jāizdara liels melnais darbs, tas ir skaidrs, lai tev nav jādomā un nevari sajaukt. Bet, ja būs brīvība, tad viss sastrādātais nāks pats laukā. Ķermeņa atmiņa ir apbrīnojama un mēģinājumu spēks ir milzīgs. Mēģinājumos sadzīvoto izrādēs vairs neizlabosi. Atliek gaidīt nākamo lomu⁴⁴

Taču par pašu galveno, to varētu nosaukt par „Dzelzīša fenomenu”, viņam pašam ir savs viedoklis. *Man gribas pelēkā masā iegāzt spaini ar dzeltenu krāsu. Vai no tā kaut kas mainīsies? Protams, ka nē. Bet es nevaru to neizdarīt. Tas varētu būt „dzelzītisms”. Man patīk viss, kur cilvēks nevar samelot. Labs humors, sekss un bēres. Tur visam jābūt īstam. Taču man tāpat visu laiku ir sajūta, ka mani tūlīt pieķers, ka esmu galdnieks, kas baigi izliekas. Jo augstāk kāp, jo vairāk iespēju „atkost”. Ka spēlēju un par mani saka: tas jau tas galdnieks, un es pats jūtu, cik tizli man sanāk.⁴⁵*

Noslēgumā – „Dzelzīša fenomens” ir nedaudz skarbais humors, patiesa vēlme strādāt teātrī, nevis izpatikt kādam, protams, simpātiskā skarbā puiša āriene un lauku puiša daba. Pēdējos gados viņš savās lomās ir audzis, jo kā cilvēks ir mainījies – pieaudzis garīgi, sakārtojis savu iekšējo pasauli un tas vis atspoguļojas lomās. Viņa unikalitāti veido tieši pati personība, nevis tas, kādu lomu viņš teātrī vakarā „uzvelk”. Jo lai gan ārēji skarbs, viņā patiesībā mājā laba, līdzjūtīga sirds. Lauris Dzelzītis neiekuļas „dzeltenās” intrigās, viņš brīvajā laikā mierīgi saimnieko savās mājās Alojā. Un tādi cilvēki latviešiem patīk un viņi mīl tādus – bez liekas mīlināšanās, prot pajokot gana skarbi, ir saimnieciski un neko netēlo. Izņemot lomās uz skatuves, protams. Viņš ir aktieris – galdnieks, kas nevis pompozi mētājas ar vārdiem, ka prot arī „melno darbu”, taču drīzāk uzskata to vienkārši par vienu savu personības daļu, kas ir neatdalāma no aktiera profesijas.

⁴⁴ Doveika M., *Smilģa gars kā matērija*, Teātra vēstnesis, Rīga: 2016.gads, 3.numurs

⁴⁵ Doveika M., *Smilģa gars kā matērija*, Teātra vēstnesis, Rīga: 2016.gads, 3.numurs

SECINĀJUMI

1. Liela nozīme bijusi Laura Dzelzīša studijām Kultūras Akadēmijā, kur viņš mācījies 5. Dailes teātra studijā pie Kārļa Auškāpa. Šīs studijas ir izvērties kā krass pārmaiņu solis Dzelzīša dzīvē, jo notika pārmaiņas – no galdnieka viņš kļuva par aktieri.
2. Pēc studiju beigšanas Lauris Dzelzītis nemaz netika paņemts štatā, taču to vairāk sekmēja viņa straujā daba un ekspresīvais raksturs. Režisors Dž.Dž.Džilindžers ar trīs šādu – štatā nepieņemtu aktieru piedalīšanos (Gints Grāvelis, Aldis Siliņš, Lauri Dzelzītis), izveidoja izrādi „Trīs draugi – Hemingvejs, Selindžers, Bekets”, par kuru Dzelzītis pēc tam saņēma nomināciju kā gada labākais jaunais aktieris.
3. 2013.gadā Dailes teātra 5.studija atkal apvienojās izrādē „Preilenīte”, jo bija pagājuši 10 gadi kopš Kultūras Akadēmijas beigšanas, izrādi režisēja kādreizējais studijas vadītājs Kārlis Auškāps.
4. Lauris Dzelzītis sniedzis dažādas intervijas presē, kurās atklājis savas intereses ārpus teātra, norādot, ka sevi uzskata arī par gana saimniecisku un visādi citādi daudzpusīgu, jo par vienu no lielākajiem saviem sasniegumiem uzskata lauku mājas Alojā.
5. Aktieris 2003.gadā spēlējis nelielu lomu Jāņa Streiča filmā „Rudens rozēs”, kur atveidojis Kramiņu – jaunu, atraktīvu puisi, studentu, kas neprātīgi iemīlējis meitenē Ritā (Maija Doveika), kā arī Krievijas četru sēriju seriālā „Aizmirstais”, kur atveidojis milici.
6. Par vienu no veiksmīgākajām pēdējā laika Dzelzīša lomām seriālos uzskatāma Arvja loma „Viņas melo labāk”. Seriāls iemantojis plašu popularitāti skatītāju vidū, Arvis ir vīrietis ar vizuāli glītu ārēni, ironisku humora izjūtu un brīžiem ļoti smieklīgām izdarībām, kas ļauj viņa tēlu uztvert pozitīvi.
7. Lauris Dzelzītis piedalījies mono stand-up izrādē „Līgavainis”, ko režisējis Juris Rijnieks. Izrāde ir ironisks stāsts par mīlestību un par to, cik viegli to

komercializēt, Dzelzītis ir līgavainis, kurš izspēlē absurdās un smieklīgās situācijas.

8. 2015.gada 20.martā pirmizrādi piedzīvoja Dailes teātra izrāde „Kāds pārlaidās pār dzeguzes ligzdu”, kur Lauri Dzelzītis spēlēja Billiju- puisi, kas nonācis psihiatriskajā slimnīcā. Billijs raustīja valodu un no citiem varoņiem atšķīrās ar bērnišķīgo naivumu, kas tēlu padarīja izteikti sentimentālu un tādu, kam gribas just līdz. Vēl izteiktāku šo sentimentu padarīja fakts, ka Billijs izrādes beigās izdarīja pašnāvību.
9. Par vienu no patiesi veiksmīgākajām lomām uzskatāma Vandala loma Dailes teātra izrādē „Izraidītie”. Vandals ir bijušais auto zaglis, tagad pamestu ēku postītājs, kas devies emigrācijā. Vandals ir skaļš, daudz rupji lamājas, arī vizuālais tēls ir kolorīts – staigā tikai treniņtērpā, taču aiz skaļās ārienes redzams ievainojams raksturs, kurš tāpat kā jebkurš cits vienkārši grib kaut ko savu – māju, mašīnu un cīnās nu par to kā prot.
10. 2016.gada 31.augustā pirmizrādi piedzīvoja Dailes teātra izrāde „Toma Soijera piedzīvojumi”, kur Lauris Dzelzītis spēlē galveno lomu – Tomu Soijeru. Tā ir izrāde ģimenēm un bērniem, Toms Soijers ir asprātīgs, viltīgs un nedaudz slinks, šī ir uzskatāma par aktiera debiju Dailes teātrī, jo līdz šim viņš nevienā izrādē nav bijis galvenajā lomā.
11. Daudzus gadus Lauris Dzelzītis spēlējis tikai mazas un ne pārāk ievērotas lomas, taču pēdējos gados vērojamas pozitīvas pārmaiņas šajā jomā. Aktieris spēlē arvien labāk un nozīmīgākas lomas, kas pierāda viņa profesionālā līmeņa celšanos. To ietekmējusi aktiera kā personības pieaugšana, rakstura nostiprināšanās.
12. Aktiera Laura Dzelzīša fenomens slēpjas viņa ironiskās, labsirdīgās personības un profesionāli izveidoto lomu savienojumā, jo šīs jomas viena otru neizslēdz. Aktieris par sevi publiskajā telpā ir radījis ļoti simpātisku tēlu, kas izskaidro skatītāju mīlestību pret viņu.

IZMANTOTĀS LITERATŪRAS SARAKSTS

1. Adamaite U. *Recenzija - Tas nesāp*,
<https://www.diena.lv/raksts/kd/recenzijas/izrades-tris-masas-recenzija-tas-nesap-14135695> (Skat.24.05.2017)
2. Alberte I. *Recenzija - Reptiļi, kuri apsteidza Madonnu*,
<https://www.diena.lv/raksts/pasaule/krievija/reptili-kuri-apsteidza-madonnu-702511> (Skat.31.05.2017.)
3. Atb.red. Radzobe S. 20.gadsimta teātra režija pasaulē un Latvijā, Rīga: 2002.
4. Broka I. *Viens pats mājās*, žurnāls „Santa”, Rīga: 2015.gada aprīlis, 29.-34.lpp
5. Dailes teātris, pieejams: <http://www.dailesteatris.lv/info/par-teatri> (Skat. 30.05.2017)
6. Doveika M. *Smiļģa gars kā matērija*, Teātra Vēstnesis, Rīga: 2016, 3.numurs, 64.-69.lpp
7. Dūmiņa L. *Recenzija - Izraidītie. Mūsu gadsimta eposs. Par Oskara Koršunova iestudējumu Dailes teātrī*.
<http://www.dailesteatris.lv/izrade/338/izraiditie#news6> (Skat. 21.05.2017.)
8. Easy Get, *Ivars Kalniņš un Lauris Dzelzītis filmējas Krievijas seriālā*,
<http://www.easyget.lv/kultura/read/49025/> (31.05.2017.)
9. Eglīte D. *Recenzija - Dailē atkal spridzina – „Izraidītie”*,
<http://www.dailesteatris.lv/izrade/338/izraiditie#news4> (Skat. 20.05.2017.)
10. Grīnberga A., *Aktieris Lauris Dzelzītis – uz skatuves jūtu, kā atšķiras cilvēki dažādās vietās Latvijā*, LR1, raidījums „Monopols”,
<http://lr1.lsm.lv/lv/raksts/monopols/aktieris-lauris-dzelzitis-uz-skatuves-jutuka-atiskiras-cilveki-d.a47396/> (Skat.20.05.2017.)
11. Gulbe M. *Recenzija – Dailes teātra „Preilenīte” atslēgas vārdi ir „naivisms” un „parodija”*, <http://www.dailesteatris.lv/izrade/267/preilenite> (Skat.30.05.2017)
12. Izrāžu apvienība „Panna”, <http://pannasteatris.lv/> (Skat. 12.05.2017.)
13. Jonīte D. *Recenzija - Izrādes apskats – vai liktenis vienmēr ir paša rokās?*,
<http://www.dailesteatris.lv/izrade/455/kads-parlaidas-par-dzeguzes-ligzdu#news4> (Skat.23.05.2017.)
14. Kleins I. *Iemiesošanās*, Rīga: 2016, 52.-58.lpp

15. Kļaviņa I. *Recenzija - Toms no Krietnuma zemes* ,
<http://www.dailesteatris.lv/izrade/519/toma-sojera-piedzivojumi#news2> (Skat. 24.05.2017.)
16. Leingarte L. *Recenzija - Vai kults?*, <http://www.kroders.lv/verte/419>
(Skat.20.05.2017.)
17. Naumanis N. *Recenzija - Par viņiem un par mums*,
<https://www.diena.lv/raksts/kd/recenzijas/izrades-izraiditie-recenzija-par-viniem-un-par-mums-14046063> (Skat.20.05.2017.)
18. Projekta vad. Radzobe S., Čakare V. *Latvijas režija (1990-2005) Galvenās tendences*, Teātra režija Baltijā, Rīga: 2006, 254.-290.lpp
19. Projekta vad. Radzobe S., Radzobe Z. *Piesardzīgā revolucionāre: Lauras Grozas Ķiberes teātris*, Latvijas Jaunā Režija, Rīga: 2015, 89.-90.lpp
20. Projekta vad. Zeltiņa G., Dzene.L. *Dailes teātris*, Latviešu teātris no pirmsākumiem līdz mūsdienām, Rīga: 2010, 163.-224.lpp
21. Radzobe S. *Recenzija - Šī – vienīgā*,
<http://www.dailesteatris.lv/izrade/455/kads-parlaidas-par-dzeguzes-ligzdu#news1> (Skat.23.05.2017.)
22. Splendid Palace, <http://splendidpalace.lv/lv/movies/view/1277>
(Skat.12.05.2017.)
23. Svarinska M. *Lielā izrāde*, Teātra Vēstnesis, Rīga: 2014, 1.numurs, 2.-4.lpp
24. Tišheizere E. *Recenzija - Dzīve nav rožu dārzs* ,
<http://www.dailesteatris.lv/izrade/519/toma-sojera-piedzivojumi#news0>
(Skat.24.05.2017.)
25. *Toma Sojera piedzīvojumi*, <http://www.dailesteatris.lv/izrade/519/toma-sojera-piedzivojumi#news0> (Skat. 24.05.2017.)
26. *Trīs māšas*, <http://www.dailesteatris.lv/izrade/497/tris-masas>
(Skat.24.05.2017)
27. Tvnet, *Jaunākā Streiča filma „Rudens rozes” sasniedz ekrānus*,
http://www.tvnet.lv/izklaide/kulturas_un_izklaides_notikumi/44927-jaunaka_streica_filma_rudens_rozes_sasniedz_kino_ekranus
(Skat.31.05.2017.)